

Katoliški glas

Settimanale - Spedizione in abbonamento postale - Pubblicità inferiore 50%

Redazione - Uredništvo: Riva Piazzutta, 18 - 34170 Gorizia - Gorica - Tel. 0481/533177 - Fax 0481/536978

Poduredništvo: 34133 Trieste - Trst - ul. Donizetti, 3 - Tel. 040/370846 - Fax 040/633307 - Poštni t/rn 10647493 Zadruga Goriška Mohorjeva

TAXE PERÇUE	GORIZIA
TASSA RISCOSSA	ITALY

NAŠ UVODNIK

Vprašanje družine: Kakšen bo naš odgovor?

Organizacija Združenih narodov je leto 1994 določila za leto družine. Istočasno ta svetovna organizacija namerava na septembrski svetovni konferenci o prebivalstvu in razvoju predlagati odobritev strategije družinskega načrtovanja, kar naj bi rešilo vprašanje pomanjkanja in razvoja v svetu, še zlasti pa številne in pereče probleme držav tretjega sveta z visoko rodnostjo.

V zvezi s tem je papež Janez Pavel II. pred nedeljsko molitvijo angelovega češčenja na Trgu sv. Petra odločno pozval »vse vesti in svobodne ume«, naj storijo, kar morejo, da ne bi prišlo do sprejetja takih načrtov, ki so odraz »hedonistične in popustljive kulture« sedanjega zahodnega sveta, ki nima več čuta za vrednote. Papež se je tudi vprašal, v kakšno družbo bo človeštvo pripeljal »etični permisivizem, ki je na žalost tako razširjen v gmotno bogatih in posvetnih družbah«. V upanju, da bi državniške tega sveta opozoril na problem, je Sveti oče tudi napisal posebno pismo, v katerem je jasno povedal stališča Cerkve glede vprašanja kontracepcije, družinskega načrtovanja in prekinitve nosečnosti. Gre torej za vprašanja, glede katerih je Cerkve dosledno zagovarjala načelo zaščite življenja in solidarnosti med ljudmi. Vprašanje pa je seveda, kako bodo državniški oz. organizacija Združenih narodov odgovorili na papežev poziv. Jasno je, da je pomanjkanje in revščino v svetu mogoče reševati na številne načine, predvsem z izobraževanjem in vzgojo ter tudi z določenim načrtovanjem družinskega stanja.

Pravzaprav je vprašanje drugje, in sicer, kako bodo navadni ljudje in še zlasti prebivalci t.i. razvitega sveta odgovorili na ta papežev poziv. Mislimo namreč, da gre za vprašanje, ki mora zanimati vsakogar, tudi pripadnike slovenske manjšine v Italiji. Prav je, da začnemo probleme analizirati najprej v našem prostoru, znotraj našega naroda in še zlasti naše manjšine. Vprašanje demografskega padanja je lahko pereč problem tudi za velike narode in če se ga resno lotevajo tudi Nemci in Francozi, zakaj ga ne bi skušali resno obravnavati tudi mi? Zakaj ne bi enkrat čisto resno analizirali demografskega stanja med nami, ki se sicer jasno nakazuje že ob pogledu na število otrok, ki so bili vpisani v prve razrede slovenske osnovne šole? Naše organizacije in institucije bi morale zato v najkrajšem času izoblikovati enotno, vsemanjšinsko strategijo v pomoč številnejšim družinam. Pri tem ni mišljena gola ekonomska pomoč. Tudi v naši družbi bi bili verjetno predvsem potrebni drugačnega, bolj odprtega in naklonjenega pristopa do te možnosti, da je v družini več otrok. Nič ne pomaga jamrati, da nas je malo in da ni novih, mladih sil, ki naj bi nasledile starejšim. Moder človek si ne bi smel zapirati oči pred tem vprašanjem in ga prelagniti na kasnejši datum. Vsakdo od nas naj pri sebi in v svojem ožjem krogu začne pozitivno in konstruktivno razmišljati o tem. Tako pozitivno mišljenje pa lahko prekvasi širšo družbo.

mat

V skoro vsaki državi ostajajo državni prazniki nespremenjeni, tudi v stoletjih. Američani praznujejo neodvisnost in Memorial Day, Francija praznuje 14. julij, Slovenija pa 25. junij (dan državnosti).

V Italiji opažamo neko stalno spreminjanje: pred leti so praznovali 20. september (spomin za zavetje Rima); po prvi svetovni vojni je obveljalo praznovanje začetka vojne — 24. maja in njenega »zmagovitega«

Dogodki v aprilu

Delavci Arzenala - Sv. Marka so za nekaj časa zasedli v znak protesta Pomorsko palačo. Njihov boj za pravice se še nadaljuje.

Vodstvo SSK na 8. deželnem kongresu

Na Opčinah so predstavili knjigo prof. Ivana Artača Opčine, zgodovinski oris župnije.

konca — 4. novembra.

Fašizem je nato vsilil svoje praznike: 28. oktober (pohod na Rim) in 21. april (nastanek Rima). Po padcu fašizma pa se je začelo praznovati 25. april (osvoboditev) in 2. junij (praznik republike). Toda slednji je stopil nekako v ozadje.

V tem stoletju (toda kdaj tega ni bilo!) so prevladovali vojne, fanatizem in totalitarizem: ne samo faši-

zem in nacizem, ampak tudi komunizem. 25. april bo dobil zopet svoj pomen, kadar bomo na ta dan obsodili vse totalitarizme, vse avtoritarne režime in vsako politično nestrpnost. Naj bo to praznik demokracije in svobode.

Da pa bomo zvesti zgodovini in nepristranskosti pišimo tudi, kaj je zagrešil hudega komunizem in to zlasti med nami.

V znamenju objestnosti

Dobili smo parlament in oba predsednika, zdaj pa je v pripravi še vlada, čeprav se bo pri tem kaj zataknilo. Berlusconi, Bossi in Fini so šli naprej z objestnostjo zmagovalcev in so premoč zlahka uveljavili v poslanski zbornici, le za las pa jim ni spodletelo v senatu, kjer so zmagali s pičlo večino enega samega glasu in še to s pomočjo groženj, da bo treba volitve ponoviti, če ne bodo na predsedniško mesto v senatu postavili svojega človeka. Ko se je prvo navdušenje poleglo, pa je Berlusconi spoznal, da bo vedno izpostavljen nevarnosti, če ne bo razširil svoje volilne baze v parlamentu. Zato zdaj snubi Ljudsko stranko, to se pravi tisto, kar je trdnega ostalo od KD. Od vodstva Ljudske stranke dobiva Berlusconi nazaj ostro zavračanje njegove politike, predvsem pa pajdašenje s Finijevimi novofašisti. To utegne še bolj razbiti Ljudsko stranko, saj bo večina na en ali drug način dobila vendarle okrepitve, da bo nastala potrebna večina. Pri tem ne bo izbirala sredstev, kar pomeni, da so naše perspektive še slabše, kakor smo se bali.

— S

Goražde

Vojna v Bosni je že uničila vrsto mest in spomenikov, malokje pa je bila situacija tako dramatična in tragična, kot se zadnje dni razodeva v muslimanskem mestu Goraždu. Nihče ni mislil, da se divjost lahko izkazuje na Balkanu v še tako primitivni obliki. Toda od Vukovarja sem ni nikjer bila situacija tako brezupna in še nikjer nista tako očitno prišli do izraza nemoč in pasivnost Združenih narodov in Atlantskega zavezništva. Vmešavati se v balkansko krizo bi moralo pomeniti, da hočeš krizo odpraviti in pomiriti duhove. Zdi se, da so tu hoteli pomiriti muslimane, da bi se pustili pobijati od ljudi, ki so do včeraj še bili njihovi sosede. 100.000 ljudi je zaman čakalo rešitev, ki ni mogla priti, če z nizkimi preleti ameriških in drugih letal niso tudi padale bombe po tankih okupatorjev. Ti so razumeli, da se jim ne more nič hudega pripetiti, zato so mirno sklepali premirja in jih prav tako mirno tudi kršili. Evropska zveza je dokazala, da se preveč ukvarja z lastnimi sebičnimi problemi, da bi lahko žrtvovala kaj več kot le nekaj banalne materialne pomoči. Njena odgovornost je velika, saj je Muslimanom obljubljala, da jih bo zaščitila, potem pa jih je pustila na cedilu in jim — kot bi se jim hotela rogati — prepovedala celo uvoz orožja, da bi se lahko sami branili.

— S

25.
april

Velikonočni odmevi

Tržaški škof Lorenzo Bellomi je preстал težko operacijo v katarinski bolnišnici v Trstu. Operacija je uspela in sedaj se je za škofa začel čas okrevanja. Želimo mu, da bi se kmalu vrnil v normalno vsakdanjost.

Po župnijah so na splošno zadovoljni s potekom velikonočnega slavja. Jaz pa imam nekaj pripomb. Na velikonočno nedeljo sem maševal v neki mestni cerkvi, kjer je bilo precej ljudi, na koro pa lepo petje. V začetku maše sem seveda pozdravil »Gospod z vami!«. Pričakoval sem, da bodo vsi verniki odzdravili, kakor je pač še navada. Le tu pa tam po cerkvi se je slišalo: »In s tvojim duhom!« In tako je šlo vso mašo...

Kaj to pomeni? Naši ljudje se še niso navadili, da je maša »zadeva« vseh vernikov, ki so v cerkvi in ne samo pešiče ljudi.

Nekaj takega opazimo tudi pri pogrebih ali pri porokah, ko ljudje napolnijo cerkev. In duhovnik komentira: »So pač ljudje, ki ne hodijo v cerkev.«

Kaj bi se dalo narediti? Kako bi ljudi navadili na pravo in zadovoljivo sodelovanje pri bogoslužnih opravilih?

Gotovo ste že opazili, da pri maši včasih prejme obhajilo kar precej ljudi. Pa se vprašate: kdaj in kje so ti bili pri spovedi?

Res je, da danes ne gledamo na greh tako strogo kakor v preteklosti. Vemo tudi, da k obhajilu ne gre tisti, ki je v smrtnem grehu in da obhajilo samo očisti našo dušo majhnih kršitev božje postave. Res je tudi, da ne moremo in ne smemo videti v vsakem človeku velikega grešnika... In vendar nekaj ni v redu. Očitno je potreba po temeljitem znanju in poznanju verskih resnic in moralnih norm. Potrudimo se!

I.šk.

NEKAJ ŠTEVILK

V začetku stoletja je štela Afrika približno pol milijona vernikov, leta 1960 24 milijonov, danes pa 92 milijonov.

Leta 1920 je imela Afrika štirideset duhovnikov, leta 1960 dva tisoč, danes deset tisoč osemsto; bogoslovcev je leta 1920 bilo stodvajset, leta 1960 tisoč devetsto, danes štirinajst tisoč šesto osemstirideset.

Leta 1939 je Pij XII. posvetil prva dva škofa; leta 1960 jih je bilo 39, danes 384, med katerimi 16 kardinalov. Rast Cerkev je obenem pozitivno vplivala na ekonomsko in politično življenje te celine.

V nekaterih državah, kjer so divjali hudi boji, so politične stranke prosile Cerkev za pomoč, predvsem v medsebojnih sporih. Na čelu mednarodnih zborovanj ali pogajanj so bili celo škofje.

Krščanske skupnosti — protestantske in katoliške — predvsem tam, kjer še ni javnega mnenja, edine izražajo želje ljudstva po miru, pravici in priznanju verskih in državnih svoboščin.

Afriška sinoda je poklicana, da vsestransko prispeva k rasti teh narodov na podlagi evangelija, a tudi krajevne kulture.

g.s.

V Mariji najde vsak kristjan čudovit zgleđ življenjskega ravnanja v vseh okoljih.

Koncert nabožne glasbe v Barkovljah

Koncert nabožne glasbe, ki ga je zbor Jacobusa Gallusa že dvakrat izvedel, in sicer 20. marca v Ricmanjih in prejšnjo nedeljo v Barkovljah, nas je seznanil z delom naše cerkvene glasbene zakladnice, ki je skorajda tonil v pozabo, saj so bile skladbe, ki smo jih slišali na teh dveh koncertih, le redkokdaj izvedene, vsaj kar se tiče zadnjih desetletij. Spored, ki ga je skrbno in domiselno sestavil zborovodja Janko Ban, je obsegal več sklopov, ki so vsebovali pesmi od gregorijanskega in protestantskega korala do Kogojevih Marijinih ter Vrabčevih in Merkujevih ljudskih nabožnih. Na barkovljanskem koncertu je zbor J. Gallusa izvedel tudi baročni skladbi dveh čeških avtorjev, znameniti Mozartov Ave verum in Amen Heinza Kratochwila. Spored je v slovenščini in italijanščini povezovala Ivana Breclj.

Tudi barkovljansko občinstvo je — podobno kot ricmanjsko — izvedbo sporeda nagradilo z navdušenim ploskanjem, tako zaradi kvalitete zbora kakor tudi zaradi tega, ker so pevci prispevali k ponovnemu odkritju skladb, ki jih tudi naši cerkveni zbori bolj poredko vključujejo v svoje repertoarje. Upati je, da bo zbor Jacobusa Gallusa koncert ponovil še v kaki cerkvi na Tržaškem, saj smo spoznali, da naša nabožna glasba skriva v svoji zakladnici prave »bisere«, za katere doslej sploh nismo niti vedeli.

I.ž.

Igra zamenjav gostuje v Ljubljani

Gledališka skupina Slovenskega kulturnega kluba, ki je ob mednarodnem letu družine pripravila odsko uprizoritev Igre zamenjav je tudi v mesecu aprilu šla na kar nekaj gostovanj.

10. aprila je mlade igralce zelo toplotno sprejela publika, ki se je zbrala v Srenjski hiši v Mačkovljah. Gostovanje so organizirali člani SP Mačkovlje.

Prejšnjo nedeljo, 17. aprila, pa je gledališko skupino čakala zahtevna preizkušnja, saj so jo povabili na gostovanje v slovensko prestolnico. Gostitelji, člani Združenja katoliških študentov, so poskrbeli, da je bila igra postavljena ravno na zaključek kongresa o družini, ki ga je pripravil Odbor za mednarodno leto dru-

žine pri Slovenski škofovski konferenci. Predstava je bila v veliki dvorani Teološke fakultete.

Mlade tržaške igralce je ob tem gostovanju čakalo nekaj presenečenj. Že takoj ob njihovem prihodu na Teološko fakulteto so dobili namreč pisno dobrodošlico s strani ljubljanskega župana gospoda Strgarja: »Dragi mladi igralci! Lepo je, da ste prišli v Ljubljano. Želim vam uspešen nastop in vas lepo pozdravljam!«

Na sami predstavi jih je počastilo s svojo prisotnostjo nekaj zelo uglednih osebnosti: poleg ljubljanskega župana sta si predstavlo ogledala še državni sekretar za družino pri Ministrstvu za delo, družino in socialo gospod Drago Čepar ter sam zunanji minister in predsednik Slovenskih krščanskih demokratov gospod Lojze Peterle. Ta se je ob koncu tudi nekoliko zaustavil z igralci in njihovo režiserko prof. Lučko Peterlin Susič, se jim zahvalil za lepo predstavlo, se pozanimal za nadaljnje programe igralske skupine in se celo z njo slikal.

Za 20 mladih igralcev je bilo to gotovo nepozabno doživetje in lepo priznanje za trud in poštrevnost. Tako lahko pričakujemo, da bodo prihodnjo nedeljo zopet zaigrali z vsem svojim navdušenjem. 24. aprila bodo namreč gostje openske župnije sv. Jerneja. Predstava bo v Prosvetnem domu na Opčinah ob 19.30.

Breda Susič

Otroku naj da mati srčno izobrazbo, ki jo ima lahko vsaka ženska brez posebne izobrazbe. Če mu to da, potem mu je dala zadosti.

Afriška sinoda v Rimu

Od 10. aprila do 8. maja poteka v Rimu prva sinoda afriške Cerkev, na katero so se pripravljali 5 let in tri mesece (od 6. januarja 1989): 400 udeležencev (med katerimi so škofje, duhovniki, redovniki in laiki) bo 29 dni razpravljalo o verskih problemih te velike in obenem neenotne celine, ki jo še danes pretresajo žalostni dogodki.

Naslov sinode je: **Boste moje priče.**

Že sam naslov nakazuje vsebino tega izrednega zborovanja: afriški človek se sprašuje, kje naj bi bila učinkovitejša pot za oznanjevanje božje besede afriškemu človeku in sploh v afriških razmerah.

Afriko še danes razdvajajo korenite spremembe, posamezne države s težavo prihajajo do potrebnega miru in razvoja, česar pa ne bodo dosegli z orožjem ali samo z denarjem, temveč z izoblikovanjem vesti posameznikov in skupnosti.

Afriška Cerkev je še mlada in vendar ima veliko število mučencev, katerih število raste vsak dan. Priznati moramo, da Afričani sprejemajo evangelij z veliko resnostjo in v tem duhu nastajajo vedno nove verske skupnosti.

Cerkev ima tu res pomembno vlogo; v marsikateri državi je celó edina institucija, ki se zoperstavlja diktatorjem.

Božja beseda je kakor kruh...

24. april

4. velikonočna nedelja

»Jaz sem dobri pastir in poznam svoje (ovce) in moje poznajo mene...« (Jn 10,14)

Jezus je govoril ljudem preprosto, s podobami vzetimi iz njihovega življenja. Vsakdo ga je mogel razumeti. Prilika 4. velikonočne nedelje govori o dobrem pastirju.

V Jezusovem času je pomenilo biti pastir to, kar pomeni danes za podoželjse ljudi biti kmet.

Ovčereja je bila v tistih časih in tistih krajih glavni vir preživljanja. Ovce so za gospodarja pomenile vse. Z njimi se je preživljal on in njegova družina. Jezus je v takratnem načinu življenja našel nekaj podobnega, kar še danes lahko najdemo na kmetih. Gospodar je prepričan, da je on tisti, ki najbolj

pozna svoje njive in travnike. Že pred njim so jih predniki poimenovali, jim dali imena, ki jih še mi uporabljamo. Pravi kmet ima rad svojo zemljo in se zanjo boji. Ista skrb in ljubezen, ki jo je Jezus opisal med pastirjem in ovčami, obstaja med dobrim gospodarjem in njegovo zemljo.

Kaj nam Jezusova prilika pove danes? Kako lahko razumemo sporočilo, da je Jezus naš dobri pastir?

Jezus je predvsem pastir naših dobrih del. Včasih si ne znamo razlagati, zakaj smo v življenju dobri, zakaj se nam včasih zahoče, da imamo druge radi, da se zanje žrtvuemo. Karkoli storimo dobrega, storimo v Jezusovem imenu. Bog nam je dal Jezusa kot pričo popolne ljubezni, ki se je za ljudi žrtvoval in

celo svoje življenje dal zanje. Zato v priliki pravi: »Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za ovce« (Jn 10,11). Zato je vsako dobro delo, ki ga storimo, dobro le toliko, v kolikor se pridružuje temu največjemu dobremu delu: Jezusovi žrtvi za nas ljudi.

Jezus je naš dobri pastir tudi takrat, ko se izgubimo. Je tisti, ki nas vidi v trenutku, ko se motimo in nas sprejme in razume. Želi nam dobro tudi, ko smo daleč od njega. In ko se ne moremo več sami dvigniti, nam pomaga. Tako daleč gre za izgubljenno ovco, dokler je ne najde, jo reši iz trnja, v katerega je zašla, jo veseli da na svoje rame in jo privede nazaj k čredi. Po poti je ne obsoja, govori ji prijazne besede. Ni mu žal, da je pustil 99 ovc, ki niso v nevarnosti, in je šel, dokler ni našel izgubljene. S

tem je dokazal, da je zares dobri pastir: »Svoje življenje dam za ovce« (Jn 10,15).

Jezus je naš dobri pastir ne le v začetku našega življenja, pri svetem krstu, ko nam podeli milost, da pripadamo njegovi čredi - sveti Cerkvi. Je naš dobri pastir tudi ob naši smrti. Vse življenje hodi z nami, ob smrti pa postane vrata, skozi katera stopimo v večnost. Če smo bili kakor ovce, ki poznajo njegov glas in ga poslušajo, kako naj nam bi ob smrti uri zaprl vrata, ki vodijo v večno življenje? Kot dobri pastir nas bo objel, se nas razveselil, nam na stežaj odprl vrata večnosti in nas povabil, da se pridružimo množici svetih, ki uživajo Boga brez konca.

Zvone Štrubelj

POGLED V SLOVENIJO

Molk po zborovanju, novinarji na udaru

Janez Povše

Pričakovati je bilo, da bo po ljudskem zborovanju, ki je zahtevalo Slovenijo brez korupcije, zavlada zatišje, kar seveda ponovno dokazuje, da so zahteve zadele v pravo. Sedaj je že javna tajna, o kateri pišejo tudi časopisi, da Slovenijo v bistvu obvladuje skriti gospodarski vrh, ki je povezan z določenim delom politike. In ravno ta del politike je očitno ocenil, da je bolje biti tiho kot odgovoriti na javno postavljena vprašanja. Molči tudi predsednik Kučan, medtem pa se je v državnem zboru vnela razprava, ali je predsednika republike sploh mogoče poklicati v parlament. Državni zbor se je zato lotil posebnega poslovnika, kjer sta dve možnosti: v prvem primeru predsednik Kučan poda svojo izjavo ustno, se pravi s svojo prisotnostjo, v drugem primeru jo poda pisno. Spet nastane dilema, ali potem državni zbor razpravlja o predsednikovem poročilu, ko je vendar predsednika izvolilo ljudstvo, ne pa državni zbor. Z eno besedo veliko ovinkarjenja, saj bi lahko državni zbor preprosto predlagal predsedniku republike, naj vendar pojasni tekoče zadeve, pri čemer se lahko obrne na ljudstvo, ki ga je izvolilo, kjerkoli in kadarkoli, na televiziji ali v časopisju.

Tudi ni nič novega z vladno koalicijo oziroma zahtevo Slovenskih krščanskih demokratov, naj bi jo sestavljali le dve stranki: Liberalna demokracija in Slovenski krščanski demokrati sami. Iz koalicije naj bi izstopila Združena lista. Po vsej verjetnosti bo prišlo do nove Velike koalicije z Združeno listo ali celo brez nje, saj je udeležba Slovenskih krščanskih demokratov za Drnovška nujna zaradi videza demokratičnega pluralizma, še bolj pa koristna zaradi razdora na desnici, ki ga povzroča tovrstno zadržanje Slovenskih krščanskih demokratov. Preprost račun kaže, da se levici še kako splača ugoditi Peterletovim zahtevam, saj

bo od Janševega padca naprej desnica, ločena na pozicijo in opozicijo, močno oslabiljena in bo leвица od tega samo še pridobivala. V kolikor premislimo zadevo še malo globlje, je vse skupaj usmerjeno v nastanek takšne predsedniške demokracije, kot jo poznamo s Tudjmanom na Hrvaškem, v kateri seveda ne bo prostora za nikogar drugega kot le za preverjene leve stranke. V politiki se po drugi strani nikoli točno ne ve, kaj se bo zgodilo, posebno če bi se zahodno ali vzhodno od Slovenije razmere zaostriale, kar si seveda nikakor ni želeli. Na vsak način politični pragmatizem nagrajuje levico in jo vidno krepi.

Za novinarje se pripravlja nov zakonik oziroma pravilnik, ki navaja, kdaj novinar prekrši svoje pristojnosti in torej pride v možno območje sodstva oziroma tožbe. V Sloveniji je vse več prijav novinarjev na sodišče, ki po starem, v duhu realsocialističnega obdobja, ne dovoljuje novinarjem izraziti njihovega mnenja. Na ta način so vsi komentari sporni, brez komentiranja pa so sodobni časopisi in televizija le prizorišče suhoparnih dejstev, ki ne povedo ničesar razen vsem razvidne kronike. Na žalost zakonodaja, ki v bistvu ne dovoljuje javne objave lastnega mnenja, želi od ljudi in vseh tistih, ki posredujejo novice in dogodke javnosti, da ne razmišljajo in si ne zastavljajo vprašanj. S takšno družbo bo seveda težko v prihodnost ali celo v novo Evropo, razen če ne želi seveda Slovenija ostati nekakšna kolonija, plen razvitih zahodnih držav. Zato je toliko prijetnejše presenetila nedavna televizijska sobotna anketa, kjer so vprašani v bistvu izrazili zelo visoko mnenje o pravem in sodobnem ter resnično demokratičnem novinarstvu. Večji del meni, da slovensko novinarstvo ne izrablja zlonamerno svoje moči, kar 90% (!) vprašanih je prepričanih, da je še kako prav, da slovenski novinarji

Obnovili so Sikstinsko kapelo

V Vatikanu je Sikstinska kapela s slavno Michelangelovo Vesoljno sodbo ponovno zaživela v vsem svojem sijaju. Mojstri slikarstva so jo s pozornim in napornim delom rešili pred razpadom, kateremu je bila zaradi časa in poškodb, ki so jim freske ponavadi podvržene, zapisana. Uspešno zaključeno delo so proslavili s sv. evharistijo, ki jo je daroval sv. oče. Michelangelovo umetnino je označil kot izraz teologije telesa, v katerih so figure, do skrajnosti nabite s človečnostjo, ikona, ki nas spominja na Stvarnika.

KOROŠKE NOVICE

11. aprila se je v Celovcu na novo sestavil Nemško-slovenski koordinacijski odbor, ki sta mu doslej uspešno predsedovala dr. Waldstein in

odkrivajo nepravilnosti v slovenski družbi, predvsem tiste gospodarskega značaja. Sploh je opaziti vse zrelejša stališča širše javnosti, istočasno pa togo in izolirano politiko, ki izgublja stik z volilno bazo in razmišlja zgolj iz sebe.

dr. Inzko. Nova zastopnika sta učitelj Fritz Kert iz Nonče vasi in zdravnik dr. Peter Smolnig iz Žitare vasi.

Dva dni kasneje so zastopniki koroških Slovencev bili pri slovenskem ministru za šolstvo dr. Slavku Gabru. Z njim so se pogovarjali predvsem o podpori pri koroških oblasteh.

Koroški Slovenci se potegujejo tudi za celodnevni radijski program. Med drugimi interesenti je tudi Celovška Mohorjeva, ki bi po izjavah mag. Pippa lahko že leta 1995 oddajala na radiu Korotan.

Ugibanja, kdo bo končno koroški deželni glavar, gredo h koncu. Zadnji ponedeljek je svobodnjaška stranka, in zanj dr. Haider, podprla kandidaturu dosedanjega deželnega glavarja dr. Zernatta, čeprav dolgo časa nihče ni hotel o takem sodelovanju niti slišati. Najbolj sta zdaj razočarana socialisti dr. Vranitzky in novi predsednik socialistične stranke na Koroškem dr. Ausserwinkler, ki izjavljata, da je ljudska stranka s tem zavrgla vse svoje predsodke. Kako bo dokončno res, se bo pokazalo še te dni.

Pred kratkim je izšel slovenski prevod knjige »Zünd an in uns des Lichtes Schein« pri celovski Mohorjevi pod naslovom KO ČLOVEKA DVI-GA DUH. Prevod je pripravil Stanislav Maršič, slikovna oprema knjige se močno razlikuje od opreme izvirne knjige, ki je izšla pri založbi Styria v Gradcu.

Krški škof Kapellari je napisal že več knjig, znan pa je tudi kot predavatelj in priznan poznavalec likovne umetnosti. Knjiga je napisana v razumljivem jeziku za vsakogar in razlaga tako birmancem kot njihovim staršem in botrom pomen birmine.

Knjiga je primerna tako za pripravo na birmo kot tudi za dopolnilo birmanskega darila.

S.Č.

(Konec)

Samo naključja?

1. Berlusconi je bil vpisan v tajno prostoziarsko ložo P2. To je priznal tudi sam, čeprav trdi, da je šlo za zgrešeno nedolžno dejanje, saj pravi, da se je vpisal le, ker ga je za to prepričal njegov prijatelj R. Gervaso in zato tudi nikoli ni plačal članarine.

Znano je vsekakor, da je bil to čas, v katerem je Berlusconi ravno začel svoj podjetniški podvig. Morda pa je zgolj naključje, da so bili ravno takrat na vodilnih mestih prav tisti dveh bank (Monte dei Paschi iz Siene in Bnl), ki so Berlusconi največ finansirale, člani tajne lože P2.

2. Kmalu zatem je Berlusconi začel pisati v dnevnik Corriere della Sera, ki je bil takrat v rokah Rizzolija (lastnik), Tassan Din-a (upravitelj) in Di Belle (urednik), torej imen, ki so bila vse prej kot tuja Gellijevi loži.

Pa preidimo k današnjim dnevom.

3. 1. aprila se je glavni krajevni dnevnik na Sardiniji Unione sarda naenkrat znašel brez urednika in dveh podurednikov. Bili so »odpuščenici«. Pregrešili so se namreč s preveč tveganim naslovom: Prostoziarji volijo Silvija. Založnik tega dnevnika je neki Nicola Grauso. Morda je tudi tu golo naključje, da je to lastnik mnogih televizijskih omrežij tudi na Poljskem, za katere naj bi se Berlusconi precej zanimal. Na Sardiniji se govori, da bi prav on prevzel lastništvo Fininvesta, ko bi ga Berlusconi bil prisiljen prodati.

4. Koliko bivših članov lože P2 je nastopalo na Berlusconijevi listi Forza Italia! Časnikarji najdejo skoraj vsak dan enega: B. Pisanu, Gustavo Selva, Publio Fiori, sam prof. Martino, čeprav velja slednji za skesanega pripadnika Gellijeve lože.

Poskusimo tvegati še nekaj» slučajnih« vzporedij.

5. Berlusconi je z desničarskim kartelom svoboščin zmagal na političnih volitvah. Sedaj samo čaka, da mu bo Scalfaro poveril mandat za sestavo nove vlade.

Prav te dni se je pred rimskim porotnim sodiščem zaključil prvostopenjski proces proti voditelju tajne lože P2 Liciu Gelliju in njegovim sodelavcem. Presenetljiva razsodba zatrjuje, da loža P2 ni bila konspirativna organizacija. Očiščeno je torej ozadje podjetniškega podviga bodočega predsednika vlade.

6. Program Gellijevih somišljenikov se je imenoval Načrt za demokratični preporod. Javna tožilka Elisabetta Cesqui je s svojo obtožbo utemeljevala trditev, da »Loža P2 je bila tajna organizacija, ki je težila k ilegalnim ciljem in je hotela spremeniti državni ustroj, da bi protizakonito spremenila državno ureditev.« Do istega zaključka je pred leti prišla raziskovalna parlamentarna komisija za tajno Ložo P2, ki jo je vodila Tina Anselmi.

Berlusconijska koalicija se danes imenuje Pol svoboščin. Ni več tajna organizacija, ampak vladna grupacija, ki sedaj že vodi tudi zbornico in senat. Programi se ne oddaljujejo veliko od ciljev Gellijeve lože. Kvalitativni skok Načrta za demokratični preporod ali tudi to zgolj naključje?

Stara modrost pravi, da ne gre zanemariti nobenega naključja. Samo če se izkaže, da je šlo le za naključje, se ga lahko opusti. In tudi če rečemo, da je eno naključje zgolj naključje, je več ujemajočih se naključij že dokaj upravičen sum.

DH

Pomoč Rusiji: ali je upravičena?

Od našega dopisnika iz Moskve

(nadaljevanje)

Zadnje čase prisostvujemo vedno bolj aktivni ruski zunanji politiki, ki jasno in glasno govori o ruski influenčni sferi, o ruskih življenjskih interesih, kakor pred 30, 130 in 230 leti. In to niso samo besede. Dejanja so še bolj jasna: z Gruzijo in Armenijo je Rusija podpisala dogovor, ki ji omogoča nadzor nad gruzinko-turško, armensko-turško in armensko-iransko mejo; ima vojaška oporišča v vseh bivših sovjetskih republikah, z izjemo Adzerbajdžana in Litve; Belorusijo bo kmalu prisilila, da pristane na vse pogoje za gospodarsko-monetarno združitve; Tadžikistan je le formalno neodvisen, itd. V Bosno so se »izkrcali« vojakovi sovjetske armije (imajo še vedno to ime in srp in kladivo na epoletah in kapah), za katere obstaja sum, da so tam, da bi prej kot oblegano prebivalstvo branili srbske vojaške položaje.

Vesela (Rusija sama zahteva, da

jo imamo za tako), ki vodi jasno ekspanzionistično politiko (ne slepomišimo, za to gre!), ne bi smela prejemati pomoči ravno od tistih, proti katerim je uperjena njena dejavnost. Rusija nasprotuje razširitvi Nata proti vzhodu (torej ne želi niti razširitve Evropske Unije, ker ima ta vsaj jedro vojaške organizacije, ki posredno deluje pod Natovim okriljem), ker ima ta del sveta za svoj ekskluziven manevrski teren.

Že za časa Gorbačeva so ruski, takrat sovjetski politiki »zahtevali« zahodno pomoč, češ da bi se brez te pomoči socialna in gospodarska situacija v Rusiji hudo poslabšala in bi na oblast prišli komunisti ali skrajni nacionalisti. Eltsinove ekipe so nadaljevale in nadaljujejo z istim refrenom. In kaj se dogaja sedaj? Po eni stani ruska vlada preti, da bo hudo za Rusijo in za Zahod, če pride na oblast Žirinovskii, ker bo vodil agresivno politiko do Zahoda in mora torej Zahod pomagati sedanji

garnituri pri reševanju notranjih problemov. Po drugi strani pa ruska vlada sama vodi ekspanzionistično politiko in se izgovarja, da mora krhati orožje notranjim nasprotnikom, nacionalistom in komunistom.

To je seveda izsiljevanje. V resnici se dogaja, da Zahod pomaga Rusiji, ta pa vodi svojo politiko proti Zahodu samemu.

Z Rusijo seveda ni nujno pretrgati odnosov in ni še treba na okope. Vendar je neumno, če ne mozohistično, nuditi pomoč zato, da jo bodo Rusi, vsaj posredno, uporabili proti tistemu, ki jo nudi.

Rusom je treba dati razumeti, da morajo biti pošteni do Zahoda in do svojih sosedov in morajo dajati prednost notranjim problemom, ne pa zakrivati notranjih težav s povečano dejavnostjo (celo z agresivnostjo) v zunanji politiki. Potem bo prišla tudi pomoč.

S.Č.

(Konec)

V drugo republiko - vendar kakšno?

Čisto slučajno sem po televiziji sledila predvajanju tretje oddaje Combat film, na kateri so tokrat sodelovali znani italijanski zgodovinarji različnih političnih smeri. Prva oddaja filmov o vojnih in povojnih dogodkih, ki so jih posneli izkušeni snemalci ameriške vojske, je sprožila val protestov, ker je oddaja tako izpadla, da je izenačila tragedijo zatiranih z usodo zatiralcev. Nastopajoči zgodovinarji, razen dveh desničarsko usmerjenih, so soglasno poudarili še vedno živo aktualnost idealov odporiškega gibanja v Italiji in pa to, da je treba razločevati med bojem ljudi, ki so padli za svobodo, in tistih, ki so padli za obrambo diktature.

Ob koncu oddaje sem se odpravljala spat z grenkim občutkom. Vtis sem imela, da so bili nastopajoči v svoji oceni o današnjih dogodkih zadržani in nemočni, kot se dandanes kaže poražena levica. Padla je celo trditve, da ni nobene nevarnosti, da bi prišlo spet do vzpostavitve fašizma v Italiji. Medtem pa veliko dejstev v Italiji in v Evropi govori, da se družba vedno bolj usmerja na desno. Sama po sebi se mi je vsilila vzporednica med današnjim časom in tistim pred nastopom fašizma: ekonomska kriza, zahteva po spremembah meja (fašisti so po prvi svetovni vojni zahtevali vso Dalmacijo, kot jim je bilo obljubljeno z Londonskim paktom, in izdelali so tako imenovano tezo o »ohromljeni zmagi - la vittoria mutilata«), nemoč Društva narodov, izbruh nacionalizma in rasizma, negotovost ob velikih družbenih in političnih spremembah, nastop leve v letih 1919-20 (»il biennio rosso«), ko si je odtujila ves srednji sloj, itd. Če zamenjamo le nekaj besed, ne vemo, o katerem času govorimo. K temu naj dodamo še, da imamo danes, v letu 1994, v središču Evrope vojno žarišče, ki ga nihče noče ali ne more pogasiti.

Današnja desnica gotovo še ni fašizem, vendar nam novi oblastniki ponujajo vrednote, ki nimajo veliko skupnega z demokracijo.

Zgodovinski spomin je zelo kratek, pri mladih pa ugotovljamo, da ga sploh ni. Pri tem nosi odgovornost predvsem šola, saj se nekateri programi zgodovine zaradi pomanjkanja časa ustavijo celo pred prvo svetovno vojno. Pri tem nosi odgovornost tudi levica, ki je gojila večkrat le mit o antifašizmu in ni znala posredovati mlajšim rodovom tistih idealov, na katerih je slonelo odporiško gibanje v Italiji.

Stari so pravili: nič novega pod soncem. Vendar se iz napak preteklosti premalo učimo, premalo upoštevamo nauke, ki izhajajo iz zgodovine. Zato ni neumestna ugotovitev, da nam danes lahko spet preti nevarnost, da se v državi vzpostavi avtoritarna vlada. Pred nekaj meseci bi se tej trditvi le posmehnil, nihče ne bi verjel, da bi se kaj takega lahko zgodilo v državi, kjer je 50 let vladala demokracija. Res je, da so se za preobrat na desno izrekli volivci na nedavnih volitvah, res je tudi, da je fašizem prišel v Italijo na oblast s silo, res pa je tudi, da je nacizem v Nemčiji zavladal po legalni poti, z zmago na volitvah!

Če se le bežno dotaknemo izidov zadnjih političnih volitev, ugotovimo, da je bila levica v tem stoletju že tretjič poražena, potem ko je

trdno upala v zmago. Naredila je pač veliko enakih napak kot v preteklosti. Tudi tokrat si je popolnoma odtujila srednji sloj. Poleg tega da so progresisti s svojo zgrešeno volilno kampanjo izpadli kot garantji prejšnje oblasti, ki je bila pri večini ljudi s Ciampijem vred osovražena do mozga, je stalno trdila, da centra ni, in tako upala, da bodo glasovi zmernežev šli k levemu zavezništvu. Ti zbegani volivci, ki niso imeli veliko možnosti, da si izoblikujejo svoje gledanje na stvar, za kar so krivi tudi časnikarji in razna javna in privatna sredstva obveščanja, so raje dali svoj glas desnici. Occhettovo zavezništvo s SKP in negacija centra sta demokratično zavezništvo stala zmago. Pri teh volitvah je gotovo prevladala govornica čustev in demagoških gesel. Vendar če bo bodoča vlada posrednica lastnosti, kot so nacionalizem, rasizem, skrajni liberalizem, opuščanje solidarnosti, politični primitivizem in preganjanje političnih nasprotnikov, bomo vedeli, da stopamo v drugo avtoritarno republiko.

Nadja Maganja

Škrabčevi dnevi '94

Frančiškanski samostan Kostanjevica
Goriška Knjižnica Franceta Bevka
Kulturni dom Nova Gorica

Vabijo na predstavitev restavriranega kostanjeviškega izvoda Bohoričeve slovnice *Arcticae Horulae* in priložno stno razstavo slovenskih slovnice, ki bo v petek, 22. aprila 1994, ob 17. uri, v frančiškanskem samostanu na Kostanjevici v Novi Gorici.

Kulturni in jezikovni pomen Bohoričeve in drugih slovnice bo predstavil prof. dr. Jože Toporišič, dopisni član SAZU. Potek obnove slovnice bosta predstavila ga. Jana Kolar in g. Andrej Štolfa iz Oddelka za zaščito gradiva NUK.

Razstavo sta pripravila g. Marijan Breclj, častni bibliotekarski svetovalec in ga. Andreina Jejčič, višja bibliotekarka.

Po predstavitvi razstavljenih del bo priložnostni koncert komornega ansambla Gallus Consort iz Trsta: »Iz furlanskih glasbenih arhivov 18. stoletja«.

Razstava bo odprta do vključno 26. aprila 1994 vsak dan od 9. do 12. in od 14. do 16. ure. Skupinski ogledi bodo le 25. in 26. aprila 1994. Potrebno jih je prej najaviti telefonsko na št. 28-229.

Obisk srednješolcev iz Gradca

Srečanje srednješolcev iz Gradca in Nabrežine v župnijski dvorani v Nabrežini.

8. deželni kongres Slovenske skupnosti Slovinci potrebujemo novo strategijo za življenje v drugi republici

To je najpomembnejša naloga stranke Slovenske skupnosti in Slovinci v Italiji nasploh: izdelati novo razvojno strategijo za obdobje, ko bomo živeli v t.i. »drugi italijanski republiko«. To je bilo tudi geslo 8. deželnega kongresa Slovenske skupnosti, ki je potekal 16. in 17. t.m. najprej v Modri dvorani hotela Savoia Excelsior v Trstu, nato v Kulturnem domu na Proseku.

V to smer je bilo naravnano seveda tudi poročilo tajnika Iva Jevnikarja: »Če želimo biti subjekt, potrebujemo kraj in priložnost, da razmišljamo o sebi in o svojih potrebah, da izdelujemo strategijo in načrtujemo pobude, da dosežemo svoje cilje.« Jevnikar je izrazil zaskrbljenost nad izidom parlamentarnih volitev v Italiji, predvsem v luči zaščite slovenske manjšine, ki ne sme biti odvisna od take ali drugačne usmeritve posamezne vlade. Upati je, da bosta nov parlament in nova vlada ravnala državniško. V tem smislu si SSK želi odkritega dialoga na institucionalni ravni. Zaščitni zakon ostaja eno izmed nerešenih vprašanj prve republike, kljub temu, da je vseboval Paladinov osnutek nekaj pozitivnih novosti, kot npr. željo po soočanju z manjšino samo. Ostaja tu problem zajamčenega zastopstva, ki je ena izmed temeljnih zahtev SSK. Namesto tega smo dobili krivične nove volilne zakone, ki so slovensko stranko krepko penalizirali kljub temu, da se je v zadnjih dveh letih po vsakih volitvah (bilo jih je kar precej) vedno močno okrepila. Zadnje parlamentarne volitve pa so pokazale, da nobena politična formacija ne jamči, da bo brez skrbi izvolila Slovenca, tako da se je izkazala pravilna težnja SSK po osnovanju širših volilnih koalicij, ki bi bile izraz demokratične javnosti v nasprotju z nacionalističnimi in desničarskimi silami pri nas. Jevnikar je izrazil zadovoljstvo ob izidu upravnih volitev na Tržaškem, kjer se je omenjeni model zavezništva obnesel. Zadovoljstvo je izrazil tudi do slovenske države, ki je z dejstvi dokazala, da so v zmoti tisti, ki matici očitajo brezbriznost do zamejstva.

Kako pa se mora v bodoče ravnati slovenska manjšina in z njo seveda tudi in predvsem slovenska stranka? Potreben je nov mehanizem za iskanje skupnih stališč. Jevnikar je tu omenil možnost oblikovanja

skupnega zastopstva z demokratično legitimacijo, ki bi se lahko imenovalo Narodni svet in ki naj bi zastopalo skupne interese v odnosu z najvišjimi oblastmi, koordiniralo skupne volilne izbire in tudi skupne ustanove. Stranka se bo morala v tem času okrepiti, predvsem z izboljšanjem organizacijske plati. Jevnikar je tu omenil vlogo strokovnih komisij, ki so v preteklem obdobju opravile veliko dela.

Da je ideja o Narodnem svetu v slovenski stranki še kako živa, je pokazala razprava, ki je v nedeljo potekala v Kulturnem domu na Proseku, pa tudi soglasno sprejeta resolucija, ki daje odgovornim naloge, da v teku treh mesecev osnujejo to skupno predstavniško telo. Sprejeli so tudi drugo resolucijo, ki stranko načelno obvezuje, da se za bližajoče se evropske volitve poveže z drugimi manjšinskimi in avtonomiističnimi strankami v skupno listo manjšin.

Največja novost, ki je iz deželnega kongresa SSK izšla pa je ta, da po treh mandatnih dobah Ivo Jevnikar ni več strankin tajnik. Kot je sam povedal, se je iz prve bojne črte umaknil nekoliko nazaj, na njegovo mesto pa je bil izvoljen dosedanji pokrajinski tajnik SSK za Tržaško Martin

Breclj. Jevnikar vsekakor ostaja deželni podtajnik. Za predsednika je bil potrjen Marjan Terpin, novi podpredsednik pa je Branko Černic.

Ivan Žerjal

Odprta meja

V Dolini je bila v soboto in nedeljo tradicionalna prireditve odprtja meje med Italijo in Slovenijo, ki je vsebovala tudi vrsto kulturnih in drugih manifestacij v okviru dolinske občine. Naj omenimo samo otvoritev občinske knjižnice v kulturnem centru v Boljuncu. Nove prostore je blagoslovil domači župnik in škofov vikar za tržaške Slovence msgr. Franc Vončina, manifestacije pa so se seveda poleg predstavnikov dolinske občinske uprave z županom Pečenikom na čelu, udeležili med drugimi tudi tržaški župan Illy, podpredsednik deželnega sveta FJK Budin, slovenski konzul Šušmelj in drugi. Ob tej priložnosti so podelili tudi Odličje prijateljstva v spomin rajnemu snemalcu Sašu Oti, ki je kot znano padel v Mostarju in ki je bil med drugimi tudi podpredsednik društva Slovenec iz Boršta. Odličje so izročili Sašovi ženi Milenki.

Družabno
srečanje
v Nabrežini
po prvi
velikonočni
maši

NAŠA GOVORICA

NADA PERTOT

Spet bi rada nekoliko pokramljala o pozdravljanju. Prav na začetku svojega oglašanja sem spregovorila o pozdravu *ciao*, ki je tako nasilno vdrl v našo govorico, ne da bi se zavedali, da se proglašmo z njim za sužnja. Od latiskega *servus tuus* do italijanskega *schiaivo tuo* in do beneškega oz. tržaškega *sciavo* in od tod v *ciao* pot nikakor ni dolga.

Naši pozdravi, kot so *dober dan*, *dobro jutro*, *dober večer*, *na svidenje*, *srečno*, *zdravo*, *živio*, *zbogom* (z Bogom), *lahko noč* so se umaknili tej spakedranki. Če pa jih uporabljamo, se dogaja, da jih uporabljamo napačno. Večkrat lahko slišimo, kako kdo ob odhodu pozdravi *dober dan* ali *dober večer*, čeprav je ta pozdrav mogoč samo, ko koga pozdravimo ob prihodu.

Zjutraj bomo pozdravili dobro jutro, kasneje dober dan in dober večer, ko se bomo s kom srečali, ko bomo pa odhajali, bomo lahko izbirali med že navedenimi srečno, zbogom, na svidenje, živio, zdravo in lahko noč, ki nam bo na voljo zvečer, ko bomo odhajali spat ali pa tudi ne.

Nastop gojencev iz glasbenih šol Primorske

Nastopajoči na odru Katoliškega doma

V sklopu Društva glasbenih pedagogov Primorske je bilo v četrtek, 14. aprila, v Katoliškem domu srečanje glasbenih šol Primorske. Obsežen program, ki je zajemal kar 31 točk, so predstavili gojenci iz glasbenih šol iz Ajdovščine, Idrije, Ilirske Bistrice, Izole, Kopra, Nove Gorice, Postojne, Sežane, Tolmina, Vrhnike, Glasbene Matice iz Trsta in pa iz Centra za glasbeno vzgojo Emil Komel - Gorica. Gojence in njihove mentorje je uvodoma pozdravil ravnatelj Centra prof. Silvan Kerševan. Sledil je pester in zanimiv program, ki je vseboval točke trobil, tolkal, harmonike, solopetja in pa komornih skupin.

Prireditvev ni tekmovalnega značaja, kljub temu pa glasbeni pedagogi vsako leto izberejo najboljše gojence in jim omogočijo nadaljnje nastopanje. Med temi so letos kar štirje gojenci iz Centra Emil Komel. Sopranistke Mirjam Pahor, Chiara Ambrosi in Silvana Vogrič ter basist Rudj Gorjan (mentor prof. Franka

Žgavec) se bodo predstavili na koncertu Mladih koncertantov, ki bo v Novi Gorici 22.4. ob 19. uri. V Gorici so solo pevke zapele tercet iz Mozartove opere Čarobna piščal, basist Rudj Gorjan pa arijo »Ho capito! Signor si!«. Na srečanju so nastopili še naslednji gojenci iz Centra Emil Komel: Mitja Visentin-harmonika (prof. Dorina Kante), Matej Leopoli-trobenta (prof. Črtomir Nanut) in pa sopranistka Mirjam Pahor (prof. Franka Žgavec).

Srečanja glasbenih šol Primorske se bodo zaključila 7. maja v Ajdovščini, kjer bodo v tamkajšnjem Kulturnem domu nastopili orkestri glasbenih šol.

Taka srečanja, kot je bilo četrtkovo, so tako za gojence kot za njihove mentorje nadvse dragocena. Nam vsem pa nudijo možnost, da od bližje spoznavamo pomembno vlogo, ki jo ima glasbeni pouk v kulturnem življenju tako pri nas na Goriškem kot tudi na ostalem primorskem prostoru. **i.f.ž.**

Pokrajinski kongres Mladinske sekcije SSK

Po nekajletnem premoru se je Mladinska sekcija SSK - Gorica odločila, da zopet oživi svoje delovanje. To je storila s pokrajinskim kongresom dne 8. aprila 94, saj je že nastopil čas, da bi se obnovilo »zastarelo« vodstvo sekcije. Pred tem je bilo organiziranih nekaj sej, ki so imele nalogo, da ta kongres pripravijo in da zainteresirane natančneje seznanijo z delovanjem gibanja.

Uvodno besedo je na kongresu imel David Grinovero, ki je tudi vodil celotni večer. Sledilo je poročilo tajnika mladinske sekcije Robija Cotiča, ki je obširno prikazal delovanje in uspehe v prejšnjih letih. Damijan Terpin, deželni tajnik mladinskega gibanja SSK, je govoril predvsem o stranki SSK na splošno, njenem delovanju in njenih načrtih za prihodnost. Poudaril je predvsem novo vlogo SSK kot povezovalke vseh zamejskih Slovencev in prikazal težavno situacijo, v kateri se je znašla naša manjšina po zadnjih volitvah. Za njim je prisotne pozdravil še Bernard Špacapan. V debati, ki je sledila, so mladi postavljali razna vprašanja in načeli razne pereče problematike, ki zadevajo naš prostor. Soglasno so ugotovili, da je slovenska manjšina še vedno preveč razdrobljena in da je mladina večkrat premalo osveščena o naših problemih, čeprav ima mnogo volje, da bi situacijo spremenila. Mladinska sekcija naj bi zato imela vlogo, da poveže čim

večje število mladih Slovencev ne glede na njihovo politično mišljenje.

Prisotni so tudi izvolili novega predsednika sekcije: to je Alex Pintar iz Gorice, študent gradbenega inženirstva. V kratkem govoru se je zahvalil za zaupanje in obljubil, da bo svojo nalogo vestno izpolnjeval. Za tajnika pa je bil izvoljen Mihael Corsi, ki je bil tudi eden glavnih pobudnikov tega kongresa. **J. Povše**

ZAHVALA

Osnovna šola Frana Erjavca v Štandrežu se zahvaljuje vsem, ki so sodelovali in prispevali, da je otvoritvena slovesnost obnovljenega šolskega poslopja uspela.

Še posebej se zahvaljuje staršem naših učencev, domačim trgovcem, gostilničarjem, obrtnikom in podjetnikom; nadalje štandreškemu župniku Karlu Bolčini, upravi župnijskega doma A. Gregorčiča, goriški občini, štandreški rajonski konzulti in Hranilnici in posojilnici v Sovodnjah.

V galeriji Katoliške knjigarne na Travniku bo razstavljal svoja dela

Edi Žerjal

Odpriete razstave bo v torek, 26. aprila, ob 18. uri.

Umetnika bo predstavil Joško Vetrlih.

Vljudno vabljeni!

Razstava bo odprta do 14. maja.

Velikonočni ponedeljek

Zjutraj, ko še vsa Gorica počiva, smo se zbrali na Travniku, da odpotujemo na enodnevni izlet v Slovenijo. Tokrat smo obiskali Štango na Dolenjskem.

Ob odhodu je bilo nebo oblačno, a na poti proti Vipavski dolini se je prikazalo sonce in nas potem spremljalo skoraj do vrnitve. Z gričev so nas pozdravljale cerkvice in zasneženi vrhovi gora.

Ob 11. uri smo dopotovali v prijazno vasico Štango. Pot do nje je bila precej strma. Tam nas je pričakal g. župnik Lojze Kavčič, nečak gospe Špacapanove iz Gorice. Zvonovi pa so že vabili k sv. maši. Cerkvico smo z vaščani vred napolnili. Ubrano petje je še okrepilo že itak veselo razpoloženje velikonočnega ponedeljka.

Župnijska cerkev v Štangi je zidana v baročnem, preurejena pa v pozno baročnem slogu. Kjer stoji danes cerkev, je sprva stala kapelica posvečena sv. Antonu Padovanskemu, po katerem se sedaj tudi imenuje župnijska cerkev.

Po kosilu smo odšli v Novo Štjeto. Njena cerkev je krasen primer izvirne baročne arhitekture osmerokotnega prostora in zvonika. Notranjost je vir enkratnih doživetij in umetniških užitkov.

Vsi oltarji so izrezljani iz lesa, pozlačeni in pobarvani. Barvita svetloba za podobo Marije, ki jo angeli nosijo v nebo, izginja v zlati glorioli mistične razsvetljenosti.

Prišel je tudi čas odhoda iz prelepe Dolenjske z obljubo, da se vrnemo.

Med potjo smo se ustavili za kratek premor v Postojni. V avtobusu smo se zahvalili Bogu za lep dan in prepevali prav do Gorice.

Posebna zahvala gre msgr. Močniku in seveda tudi prijaznemu vozniku. **Udeleženka**

Koncert harmonik v Pevmi

Harmonikarski kvintet Glasbene Matice-Trst, Šola M. Kogoj, podružnica Prosek-Kontovel bo nastopal 23. t.m. v župnijski cerkvi v Pevmi s pričetkom ob 20.30.

Kvintet, ki ga sestavljajo Igor Cante, Dario Furlan, Alessandro Ipavec, Aljaž Nedoh in Dario Šavron, že vrsto let z uspehom deluje na Proseku pod mentorstvom prof. Loredane Cocceani. Imeli so številne koncerte na Goriškem, Tržaškem, v Benečiji, Sloveniji in vselej so želi velik uspeh med publiko, ki je lahko spoznala, kako harmonika, Slovencem najbolj priljubljen instrument, doseže zelo visoko stopnjo umetnosti.

Na večeru, ki ga organizira MePZ iz Pevme, bo kvintet izvajal izvirne skladbe za harmoniko avtorjev, kot so Dowlasz, Trojan, H.C. Schapner, Tynak, G. Kneip, H. Hauswirth, H. Kulzer, C. Mahr. Obeta se vrhunska glasba, ki bo gotovo zadovoljila zahtevne poslušalce in tudi navadne ljubitelje harmonike in lepe glasbe.

Vera, cerkev, kultura...

Nadaljuje se kulturni načrt centra Stella Matutina

Kulturni center Stella Matutina in Skupnost krščanskega življenja, ki deluje v njegovem okviru, sta spomladi leta '93 začela urediti poseben kulturni načrt, zamišljen v obliki raznih serij predavanj, kulturnih srečanj, simpozijev, prek katerih želita nuditi krajevni Cerkvi in širši družbi nove možnosti za razmišljanje in poglobitev aktualnih tem, ki so povezane z iskanjem oblik Nove evangelizacije z ozirom predvsem na etnično specifičnost prostora, v katerem živimo. V tem okviru sta bila izvedena že serija kulturnih srečanj na temo Kam gredo mladi in večdnevni teološki simpozij o perspektivah nove evangelizacije.

Za naslednje tedne sta pripravljene dve srečanja. Obiskala nas bosta dva laika, ki v svojem življenju uspešno usklajujeta življenje v družini z aktivnim in izredno ustvarjalnim in prodornim služenjem znotraj Cerkve in civilne družbe.

ČEŠKI KIPAR OTMAR OLIVA

Rodil se je v Olomoucu leta 1952. Ustvarjati je začel v času komunističnega režima, zaradi česar je bil tudi nekaj časa zaprt. Kljub temu pa se je z velikim pogumom začel brez kakršnekoli duhovniške pomoči zbirati s skupino krščanskih intelektualcev. Prebirali so Sveto pismo, skupaj molili, se pogovarjali..., iz česar se je krepil in ohranjal njihov ustvarjalni duh, ki jih še danes združuje. Predsednik Havel je prišel na uradni obisk v njegov atelje v Velehrad, kjer Otmar Oliva danes živi.

Enkratno zanimivost predstavlja njegov obred zlitja kovin, ki jih bo uporabil pri svojem ustvarjanju. Loti se ga enkrat na leto ob prisotnosti duhovnika, ki blagoslovi ognjeno maso, iz katere se bo izoblikoval njegov ustvarjalni navdih. Prejšnje leto je celo ekipa francoske televizije posnela ta edinstveni obred.

Srečanje z njim, na katerem bo poskrbljeno simultano prevajanje, bo v soboto, 30. aprila, ob 20.30 v Katoliškem domu. Govoril bo na temo **Umetnost, življenje in družina...**

USTANOVITELJ SERMIG-A ERNESTO OLIVERO

Kdo je Ernesto Olivero? Označujejo ga kot ustvarjalno, preroško osebo s tisoč programi..., osebo, ki je v stalni drži poslušanja, molitve, ki ne začne nobenega načrta ne da bi

prej poslušal božjega glasu, to je »sveti podjetnik«, kot ga je imenoval dnevnik Repubblica.

Pred poroko je sodeloval v najrazličnejših cerkvenih organizacijah in gibanjih, tako da skoraj ni imel časa ne zase ne za svojo bodočo ženo Marijo. »Preveč stvari imaš, kakšno družino bova ustvarila, če si vedno izven doma?«, mu je nekoč rekla Marija. »Če se hočeva poročiti, moraš vsaj nekaj opustiti.« Ernesto je takrat opustil popolnoma vse. Ustvaril pa je nekaj novega: SERMIG (Servizio Missionario Giovanile). V starem skladišču, kjer so nekoč izdelovali orožje, je zgradil kapelo, kraj molitve. Iz tega je nastalo vse ostalo, kar je danes štiri tisoč kvadratnih metrov velik kompleks, v katerem so prostori za sprejemanje revnih, beguncev, mamilašev, prostitutk... Skupaj s številnimi prostovoljci sodeluje pri raznih pobudah, kot so gradnja vodnjakov in bolnišnic v deželah tretjega sveta. V prostorih »skladišča« prirejajo tudi razna predavanja, srečanja, itd. Med drugim Ernesta Olivera kličejo na razne misije za mir in spravo: v Irak, Libanon, Jordanijo, Somalijo... Od vedno ga občudujejo in obiskujejo različne osebnosti: Norberto Bobbio, Don Luciano Mendes (predsednik brazilske škofovske konference), pokojni Pertini, Scalfaro, papež... Ernestovo prvo pravilo je: »Mi skrbimo za ljudi, služimo revnim, toda vse to delamo za božjo slavo, za božjo ljubezen, z božjo milostjo. Naš prvi cilj je torej, da se spreobrnemo k Jezusu Kristusu. Le v tem najdemo moč, da lahko skrbimo za trpeče in uboge.«

Skupina številnih predlagateljev ga je kandidirala za Nobelovo nagrado za mir. Srečanje z njim bo v skupni organizaciji centra Stella Matutina in Koordinacije za mladinsko škofijsko pastoralo v soboto, 7. maja, ob 20.30 v dvorani Unione Ginnastica Goriziana (ul. Rismondo, 2). Govoril bo na temo **»Sanjam Cerkev, v kateri vidim...«**. Poskrbljeno bo simultano prevajanje.

Slovensko stalno gledališče vabi na Moliérovo komedijo **Zdravnik po sili**. Režija Zvone Šedlbauer. Predstavi bosta v torek, 26. aprila, ob 20.30 (ABONMA RED A) in v sredo, 27. aprila, ob 20.30 (ABONMA RED B) v Kulturnem domu v Gorici.

Prosvetno društvo Rupa - Peč prireja v Rupi

PRAZNIK FRTALJE

Spored:

Nedelja, 24. aprila

14.00 - Drugo srečanje pritrkovalcev v domači cerkvi sv. Marka

16.30 - Nastop pevskih zborov: Z.P.Z. Roze majeve iz Rezije

- Me.P.Z. Bilje iz Bilj.

- Mo.P.Z. Provox Nova Gorica.

- Mo.P.Z. Akord Podgora.

Sledi ples z ansamblom Happy day.

Ponedeljek 25. aprila

16.30 - Nastop mladinskih zborov z Vrha sv. Mihaela in iz Rupe-Peči.

- Tekmovanje v cvrtju frtalje.

Sledi ples z ansamblom Happy day.

Nedelja, 1. maja

16.30 - Nastop Mo.P.Z. iz Štmaura.

- Častni govornik bo prof. Boris Pahor

- Nastop dramske skupine iz Štandreža z veseloigro Obravnava.

Sledi ples z ansamblom Happy day

Vse tri dni bo deloval dobro založen bife z raznimi specialitetami na žaru, domačo frtaljo in dobrim vinom.

Zbor Mirko Filej na novi poti

Kot znano je goriški moški zbor Mirko Filej v najboljših časih štel tudi preko štirideset glasov. Še danes so v živem spominu pevcev tedanjih odlični nastopi na tekmovanjih v Gorici (Seghizzi) in Mariboru (Naša pesem). Menjava generacij in različni drugi vzroki pa so zbor v zadnjih letih privedli v krizo, najbolj vidno v osipu članstva in spremljajočem malodušju na pevskih vajah.

Ob takšnem stanju je očitno bilo potrebno nekaj storiti. In že po nekaj mesecih lahko rečemo, da so zboru z neutrujnim dirigentom Zdravkom Klanjščkom in navdušenim mladim predsednikom Andrejem Čevdkom na čelu prvi premiki že uspeli. Zbor je številčno okrepljen in vidno pomlajen. Polnoštevni sestav že dosega trideset in čez glasov, na rednih vajah pa je pevcev le malo manj.

Temu primerno je tudi vzdušje in porajajo se že novi načrti. Kot korepetitor sodeluje z zborom Damjana

Čevdek s Peči. Tudi na obeh zadnjih nastopih, 16. marca v goriški stolnici ob prazniku mestnih patronov svetih Hilarija in Tacijana ter 16. aprila v Sežani na Primorski poje, je zbor nastopil v skoraj polnoštevni sestavi.

V Sežani je zbor predstavil pet, večinoma skoraj nepoznatih skladb, ki so dosegle višek v Roži Franja Delaka. Že vedrina dirigentovega obraza in odzivi publike so kazali na dobro petje. Uspešnost nastopa je bila potrjena tudi v markantnem sežanskem kulturnem centru Srečka Kosovela, pa še enkrat podoživeta na poti domov ob zbranem poslušanju kasete v avtobusu. Pevovodja Zdravko ni štedil s pohvalami: spet smo slišali »harmonijo«, je dejal in se vidno zadovoljsem zahvalil pevcem s priporočilom za nadaljnje sodelovanje. Zdi se, da smo na poti nove rasti našega zaslužnega moškega zbora iz Gorice.

P.B.

Obiskal nas je misijonar z Madagaskarja

V petek, 11. marca, je pevmske učence obiskal misijonar Janko Slabe, ki že enaindvajset let dela na Madagaskarju.

Povabila ga je veroučiteljica Francka Padovan. Prebivalec tega ogromnega otoka oznanja krščansko vero. Tamkajšnji ljudje verujejo v enega Boga, ne poznajo pa Jezusa Kristusa, učlovečenega Boga.

Na Madagaskarju so živali in podnebje povsem drugačni kot na afriški celini. Na enem delu otoka je obilo dežja, na drugem pa je bolj suho ali celo sušno podnebje.

Domačini gojijo tobak, manioko, kavo, koruzo, zemeljski orešek, banane. Ukvarjajo se tudi z živinorejo.

Veliko otrok ne hodi v šolo, ker so njihovi starši prerrevni. Redovnice jih učijo branja, pisanja in računanja. Modernih igrač sploh ne poznajo. Ko jim je misijonar prinesel plastično žogo, so bili izredno veseli. Domačini nimajo miz ne stolov, saj obedujejo kar na tleh. Spijo pa na preprogah, ki jih sami izdelujejo iz trsa.

Deklice namesto punčk ljubkujejo in negujejo košček lesa.

Ribiči lovijo raroge. Med grozovite oceanske valove se odpravijo celo s preluknjanim čolnom. Tvegajo življenje, da le kaj zaslužijo. Pred odhodom na morje molijo, da bi bili med valovi pošteni in bi v stiski ne mislili le na sebe, ampak tudi na bližnjega.

Mladi Malgaš je poslikal cerkev z barvami, ki mu jih je daroval misijonar Janko. Zelo je nadarjen, čeprav ni obiskoval šole.

Nek drugi mož se je po poroki naučil branja in pisanja od svojega nečaka. Sedaj je katehist in celo sklada pesmi, ki jih pojejo pri cerkvenih obredih.

Malgaši hodijo iskat zdravila v mesta, ki so oddaljena tudi stopetdeset kilometrov.

Petkovo srečanje z gospodom Janikom je bilo res zanimivo in poučno. Zelo lepo je biti misijonar, saj pomaga ljudem iz revščine, obenem pa jim oznanjaš evangelij, naše veselo krščansko oznanilo.

Slavica Radin

4.r. OŠ Josip Abram Pevma

Gostovanje Odra 90

Gledališka skupina ODER 90, ki deluje v okviru SKPD Mirko Filej iz Gorice, je v zadnjem času precejkrat nastopila s Finžgarjevo dramo Divji lovec. Po premieri, ki je bila v Katoliškem domu v Gorici v soboto, 19. februarja, so delo ponovili v Braniku v okviru 10. Srečanja amaterskih gledaliških skupin in v nedeljo, 20. marca, v Rakitni v Sloveniji.

Na povabilo društva Hrast so v okviru Praznika pomladi ponovili Divjega lovca v Doberdolu v soboto, 9. aprila.

Lepe stike je skupina ODER 90 navezala z gledališko skupino iz Grgarja in je ob lepem številu in navdušenju gledalcev gostovala v mali vasi pod Sveto goro v nedeljo, 10. aprila. Zadnja ponovitev drame pa je bila v Števerjanu na povabilo društva F.B. Sedej in to preteklo nedeljo, 17. aprila.

Predstave so bile povsod zelo dobro obiskane, kar priča, da je bila izbira dramske zvrsti kakor tudi njena predstavitev posrečena.

Zadnji teden

V goriški kinodvorani Vittoria na Travniku se vrtil veliki film Schindlerjev seznam (Schindler's List, ZDA 1993), ki ga je režiral Steven Spielberg. Po pričevanjih je to najboljši film o življenju in genocidu v poljskih nacističnih lagerjih. Film zato, da bi se zgodovina ne ponovila.

Projekciji vsak dan ob 18. uri in 21.30. V nedeljo dodatna predstava ob 14.30.

Film Video Monitor bo od 21. do 24. aprila v goriškem Kulturnem domu. Vzporedno z razstavo slovenskega in manjšinskega filma, TV in videa '93 bo tekel retrospektivni Hommage Francu Giraldiju, režiserju, ki mu je tudi obmejna pripadnost razlog za umetniški navdih.

Romanje v Lurd z Modrim vlakom od 1. do 7. julija. Začelo se je vpisovanje. Oglejte si plakat na vratih vaše župnijske cerkve!

EVGENU MUČIČU
ob 2. obletnici smrti

Leti dve sta že minili, a tebe ne bomo nikdar pozabili, vedno zate molili in te v srcu nosili, dokler se od tega sveta ne bomo ločili.

A.M.

Zlata maša v Mirnu

Letošnja Jurijeva nedelja, 24. aprila, bo v Mirnu v znamenju dvojnega praznovanja. Ob prazniku farnega zavetnika sv. Jurija mučenca je namreč župnijska skupnost povabila medse rojaka Davida Ožbota, župnika v Martinščini, in letošnjega zlatomašnika, da v domači župniji proslavi visoki mašniški jubilej. Zlatomašno slavje se bo začelo ob 10. uri s slovesno pesmijo župnijskega zbora, po evangeliju pa bo jubilanu spregovoril sobrat Efrem Mozetič.

Zlatomašnik David Ožbot se je rodil 4. decembra 1919 v Mozirju na Štajerskem, kamor so Mirenci odšli v begunstvo med prvo svetovno vojno. Prvo šolo je David opravil v domačem kraju in nato še v deških letih stopil v kapucinsko semenišče. Pot do duhovniškega poklica ga je vodila od Roviga, Verone, Padove do Benetk, kjer je bil 21. maja 1944 posvečen v duhovnika. Tu je začel tudi svojo duhovniško službo kot bolniški kurat, nakar je bil 14 let spovednik na božjepotni Stari gori pri Čedadu. Leta 1966 je prišel v Martinščino, kjer od tedaj dalje vodi župnijo kot škofijski duhovnik.

Duhovnik je tudi Davidov brat Kazimir, sedaj v kapucinskem samostanu v Bellunu.

Zlatomašno slovesnost bodo pripravili tudi v Martinščini in sicer na Binkošti, 22. maja, torej le dan po 50-letnici Davidovega posvečenja.

P.B.

Poslednje slovo od Ivana Mozetiča

Biljenska cerkev je v petek, 15. aprila, bila odločno premajhna ne samo za vernike, ampak celo za duhovnike. Zbrali so se za poslednje slovo od župnika Ivana Mozetiča, biljenskega rojaka. Prišli so sobratje s škofom msgr. Pirihom, prišli so verniki iz Črnega vrha nad Idrijo in iz Krkavč na Koprskem, da se poslovijo od pokojnega Ivana, ki je bil v službi Velikega Duhovnika Kristusa 30 let. Posvečen je bil na Sv. gori leta 1964, torej pred 30 leti. Po novi maši je bil najprej kaplan v Idriji, nato v Solkanu, nakar je odšel za župnika v Krkavče, od tam pa v Črni vrh nad Idrijo, kjer je pasel duše 16 let. Pred dobrim letom se je pojavila težka in neozdravljiva bolezen. V četrtek, 14. aprila, je prišla božja služabnica Smrt in ga v duhovniškem domu v Šempetru odvedla s seboj h Kristusu Kralju.

Pogreb je bil veličasten kot bi spremljali škofa. Pri maši je pel domači cerkveni zbor, somaševanje je vodil g. škof. Pri nagovoru smo zvedeli, da pokojnikov oče Abraham še živi in da sta bila z g. škofom velika prijatelja, saj sta bila istih let. Nagovor je g. škof navezal na družino: pokojni župnik je zrastel v verni družini, kar potrjuje resnico, da poklici kličejo v vernih in številnih družinah. Potem se je pokojnik vključil v večjo družino škofijskih duhovnikov, nato v še večjo družino: v župnijska občestva, ki jim je bil skrben pastir. Ta občestva so mu izrazila svojo hvaležnost ob zadnjem slovesu v cerkvi, ko so se od pokojnika poslovili zastopnik cerkljanske dekanije in duhovniške skupnosti msgr. Melinc, nato zastopnik črnovrške fare in pa zastopnica črnovrških katehetov, za njima pa še zastopnik iz Krkavč.

Iz besed g. škofa in predstavnikov župnijskih občestev je izstopala dušnopastirska modrost in zavzetost pok. g. Ivana Mozetiča za rast božjega kraljestva. Ni bil kak učenjak, svoje talente pa je znal uporabiti v blagor vsem, posebno še svoj lepi tenor, da so ga vsi povsod imeli radi.

G. škof se je ob koncu še posebej zahvalil tistim, ki so pokojnemu go-

spodu lajšali trpljenje v zadnjih mesecih tako v bolnici kot na duhovniškem domu. Kakor svetopisemski Job je pok. Ivan Mozetič dotrpel in odšel po večno plačilo, ki ga je Kristus obljubil vsem, ki vanj verujejo in upajo in ljubijo Boga in bližnjega.

Prispevki za izboljšanje gozdnih površin

Predsednik Kraške gorske skupnosti - Comunità Montana del Carso sporoča, da predvideva D.Z. št. 22 z dne 9.4.1982 »Predpisi o gozdarjenju« izplačilo denarnega prispevka v obliki nepovratnih sredstev posameznim in združenim lastnikom za pogozdovanje, izboljšanje in spreminjanje gozdnih površin.

Predvideni so denarni prispevki v obliki nepovratnih sredstev do največ 75% dopuščene investicije za sledeče posege:

- posegi za izboljšanje gozdov;
- posegi za obnavljanje uničenih ali zaradi kakršnega koli vzroka poškodovanih gozdov;
- posegi za spreminjanje nizkih gozdov v visoke gozdove;
- čiščenje v nizkih gozdovih;

Predvideni so med drugim denarni prispevki v obliki nepovratnih sredstev do največ 30% dopuščene investicije za posege v zvezi z uporabo ostarelih visokih gozdov.

Razumljivo je vsekakor, da so omenjeni posegi dovoljeni le v gozdovih in le v primeru, da so stroški za dela, ki jih je treba izvesti, višji od bodočega dobička.

Prošnje na kolkovanem papirju je treba sestaviti na osnovi obrazca, ki ga je pripravila Kraška gorska skupnost - Comunità Montana del Carso in jih je treba predložiti najkasneje do 3.6.1994.

Za obrazec in eventualne informacije se zainteresirani lahko zglasijo na sedežu Kraške gorske skupnosti - Comunità Montana del Carso v Športnem centru v Vižovljah.

Velikonočna razstava v Nabrežini

Razstava je zares zanimiva. Na desni steni dvorane je slika Jeruzalema in zraven nje pomembne Jezusove besede »Kakor koklja zbira svoja piščeta...«, blizu pa se šopiri koklja in pod njo piščeta. Tri so se oddaljila od nje. Jezusove besede lahko veljajo tudi nam, ki se imamo za kristjane. Zraven se košati drevo s pomladnim cvetjem, ki naj predstavlja duhovni prepod. Fant drži deklo za roko, ki se je komaj rešila zasvojenosti mamil. Spet nauk: mladost ni samo norost, morala bi biti zmaga nad hudobijo tega sveta s hojo za Kristusom. Na drugi strani dvorane je veliko pirhov: iz kamna, lesa in resničnih. Motivi na njih so velikonočni. Človek se ne more načuditi iznajdljivosti in domiselnosti malih umetnikov iz vrta, osnovne in srednje šole. Tudi malčki vedo, da nam je Kristus prinesel mir (golob z oljkovo vejico), bratstvo, sožitje in ljubezen. Zato so zastopane vse celine: pirhi prihajajo iz Rusije, Kitajske, Japonske, Afrike, Madžarske, itd. Na steni visi 12 lepih slik Edija Žerjela, ki ne potrebuje priporočil. Pred odrom pa je cel niz slik, ki naj nas opozorjajo, da moramo prenašati na druge isto ljubezen, ki nam jo je Kristus izkazal s svojo smrtjo na križu: slika p. Kolbeja, dekana Kosa Terčelja in drugih. Naše krščanstvo se meri po nesebičnosti in požrtvovalnosti. Sredi dvorane na dolgi mizi vozi vlak iz pirhov; collage slik nas opozori na žarišča nemirov in grozot (Bosna, Somalija, itd.) z željo, da bi Kristus tudi tja prinesel mir. Sredi mize pa stoji ikona Vstajenja in križ nad grobom (skalovje groba se razgane). Jezusovo Vstajenje je temelj naše vere, vir našega optimizma in gotovost našega vstajenja. Veliko čokoladno jajce je pravo presečenec: v njem se lepo imajo kot bratje in sestre predstavniki raznih narodov, različnih barv in kultur. Samo s Kristusom se lahko ljudje razumejo med seboj, ker pri njem ni višjih kultur in večinskih narodov. Človeka najbolj navdušijo slikoviti pirhi. Koliko manj ali bolj znanih umetnikov (Bogomila Doljak, Andrej Kosič, Klavdija Raza, Roberta Daneu) je pripravilo vse to bogostvo barv in velikonočnih motivov z velikim trudom in fantazijo. Za to razstavo se moramo zahvaliti najprej njim in potem g. župniku, ki je dal na razpolago lepo dvorano zato, da bi si ljudje ogledali te umetnine in se prepričali, da ob vseh grdobjah v svetu nam vliva Kristus upanje na boljše dni.

»Vse preveč se govori o trgu, rasti, o materialnih prednostih in pomanjkanjih. Dejstvo je, da smo postali preveč bogati in preveč leni, saj nihče ne gleda več na evropsko integracijo kot na nujno pot, po kateri premostiti nesoglasja iz preteklosti.«

zgodovinar Rudolf Lill

Simpozij ob 10-letnici smrti Franca Jeza

Društvo slovenskih izobražencev in Krožek za družbena vprašanja Virgil Šček iz Trsta prirejata simpozij ob 10-letnici smrti časnika, pisatelja, velikega idealista in zvestega borca za samostojno in neodvisno Slovenijo Franca Jeza. Posvet bo v Peterlinovi dvorani v ulici Donizetti 3 v Trstu, v petek, 22. aprila 1994, ob 16. uri.

Na simpoziju bodo sodelovali predavatelji z naslednjimi referati: inž. Franc Goličnik - Zrele misli mladega razumnika in pisatelja Franca Jeze; prof. dr. Martin Jevnikar - Literarno ustvarjanje Franca Jeze; prof. dr. Janko Prunk - Slovensko narodno vprašanje skozi čas; dr. Drago Legiša - Franc Jeza politik ali ne; prof. Vlado Habjan - Franc Jeza med Ljubljano in Trstom; Saša Martelanc - Nedočakana sanja velikega idealista.

Sledila bo razprava, tudi da bi s pričevanji osvetlili manj znane vidike delovanja in ustvarjanja Franca Jeze, tega Štajerca, ki so ga zgodovinske razmere pripeljale na primorska tla. Rodil se je na Hajdini pri Ptujju 30. decembra 1916, umrl pa v Trstu 20. januarja 1984. Šolo je obiskoval v domači vasi, v Mariboru in Ptujju, univerzo pa v Ljubljani. Univerzitetne študije je končal po vojni v Gradcu. Že kot dijak in potem kot študent je bil aktiven v študentskih krogih. Bil je član SKAD-a Zarja, veliko pa je tudi pisal za številne liste, ki so izhajali pred vojno. Kot aktiven pripadnik krščansko-socialne skupine je bil v odboru OF za univerzo. Decembra 1941 so ga aretirali in skoraj dve leti je preživel v italijanskih ječah. Konec fašistične Italije je dočakal v Volterri, nato se je vrnil v Ljubljano; tam so ga konec februarja 1944 aretirali domobranci, izročili ga Gestapu, tako da mu je bilo usojeno doživeti koncentracijski taborišči Dachau in Ueberlingen pri Bodenskem jezeru. Po vojni se je vrnil v Ljubljano, kjer se je kmalu zaposlil kot časnika pri Slovenskem poročevalcu, a politični pritisk na ljudi, ki niso bili komunisti, je bil vse hujši, tako da se je odločil za beg in novembra leta 1948 je zbežal preko tolminskih hribov v Italijo. Čakalo ga je šest mesecev begunskega taborišča v Frachettu di Alatri pri Frosinonu in IRO pri Rimu, nato pa je prišel v Trst, kjer se je zaposlil pri zvezniški informacijski agenciji AIS, ko pa se je vrnila italijanska uprava, je kot nedržavljan izgubil službo. Kot neodvisen časnika brez državljanstva in urejenih razmer je na radiu Trst A urejal kulturno kroniko in skrbel za druge redne rubrike, za sporede pa je napisal več otroških in mladinskih literarnih del, kakor tudi radijske novele in fantastične zgodbe. Pisal je igre za otroke in odrasle, med temi je drama Zadeva je končana leta 1964 dobila prvo nagrado na natečaju radia Trst A.

Jeza je že kot dijak na ptujski gimnaziji pokazal literarni talent in več njegovih pesmi in proznih tekstov je objavljenih v zborniku Mlada setev. Do smrti je redno sodeloval pri tedniku Novi list, za katerega je ob komentarjih in aktualnih poročilih pogosto pisal tudi podlistke in literarne tekste. Prav tako je sodeloval pri reviji Mladika. Pisal pa je tudi za Literarne vaje in Tokove, za otroško revijo Pastirček je prispeval več mla-

dinskih povesti in za druge liste. V letih 50 do 53 je bil sourednik revije Stvarnost in Stvarnost in svoboda. Svoje politične in družbene nazore, ki jim je videl konkretno uresničitev v neodvisni slovenski državi, je objavil v petih zvezkih v petletju od 1978 do 1983 in jim je dal naslov: Alternativa, Inicijativa, Demokracija, Akcija in Neodvisna Slovenija. Veliko je pisal tudi v zdomske časopise in revije, posebej za časopis Slovenska država, ki od 1950 izhaja v Severni Ameriki in v publikaciji Slovenska pot ter Smer v slovensko državo, ki sta izhajali v Buenos Airesu ter v drugih listih.

Naj navedemo še knjižne izdaje: prevod Makedonske novele, ki jim je napisal uvod o makedonskem slovtvu, je izšel 1947. Leta 1959 je v samozaložbi izšla Nova tlaka slovenskega naroda, s podnaslovom Študija o gospodarsko-političnem položaju slovenskega naroda v Jugoslaviji. Povest Moč ljubezni je 1967 izšla pri MD v Celovcu. Iste leta je v samozaložbi izšla Etnografsko-jezikoslovna študija Skandinavski izvor Slovencev. Leta 1977 pa je v Buenos Airesu izšla knjiga O ključnih vprašanjih rane karantansko-slovenske zgodovine. Pri GMD je 1980 izšla Nevidna meja, povest iz daljne prihodnosti in druge fantastične zgodbe, po smrti, in sicer 1985, pa pri isti založbi še Spomini iz taborišča, v kateri sta kot enota objavljena Jezova podlistka V dachauskih blokih in Tekma s smrtjo, ki sta izhajala od januarja 1958 do marca 1961 v Novem listu.

Na simpoziju bomo torej skušali razjasniti vidike Jezovega vsestranskega zanimanja in ustvarjanja, da bi se tako poklonili temu velikemu Slovincu nemirnega duha in prodornega časnika, literarnega in zgodovinskega peresa. Človeka z izrazitim in redkim političnim in narodnim čutenjem, ki ga upravičeno lahko imamo za enega očetov neodvisne Slovenije, ki je kot idealist in svobodoljub dosledno in tudi za ceno velikih žrtev, sam plačeval svoje izbire.

Botteri v Dsi

Ponedeljkov večer Društva slovenskih izobražencev je bil tokrat posvečen srečanju z bivšim ravnateljem tržaškega sedeža RAI in politikom Guidom Botterijem. Botteri je 1. 1991 osnoval knjižno zbirko Civiltà della memoria v sklopu založbe Edizioni Studio tesi z namenom, da osvetli nekaj znanih likov in osebnosti iz polpretekle zgodovine naših krajev. V okviru te zbirke sta izšli tudi biografiji o Jakobu Ukmarju, katere avtor je Alojz Rebula, in o Srečku Kosovelu, ki jo je napisal Boris Pahor. Drugače vsebuje zbirka tudi življenjepise znanega komunističnega voditelja Vittoria Vidaliya, pesnika Biagia Marina, skladatelja Seghizzija, bivšega tržaškega škofa Santina in drugih. Temeljno izhodišče Botterijevega prizadevanja je spoznanje, da se dandanes skuša izbrisati zgodovinski spomin, kar pa neki skupnosti jemlje identiteto in jo siromaši. Truditi se je treba torej za to, da se prebivalci našega območja seznanijo s svojo polpreteklo zgodovino in z osebnostmi, ki so ji bile dale neizbrisane pečate različnosti in bogastva.

Opčine, zgodovinski oris župnije

Krajevna zgodovina stopa danes vse bolj v ospredje. Veliki mednarodni dogodki služijo le kot okvir manjšim, geografsko omejenim razmeram, ki pa niso zato manjvredne in nepomembne.

»Publikacija Opčine, zgodovinski oris župnije nam ponuja priložnost, da se zaustavimo ob bogastvu svoje identitete in da v sledovih naših prednikov, ki so globoko vtisnjeni v tem koščku kraške zemlje, najdemo potrditev svoje slovenske in krščanske zavesti. Zgodovinar, prof. Ivan Artač nam je z vztrajnim, požrtvovalnim in strokovnim delom ponudil priliko, da obogatimo svoje znanje o verskem, duhovnem, kulturnem in narodnostnem dogajanju na Opčinah v preteklih stoletjih. Naša župnijska in vaška skupnost je s tem pridobila novo možnost, da ohrani svoj zgodovinski spomin in da še naprej živi iz pristnih korenin svoje slovenske in krščanske preteklosti.« Tako openski župnik Zvone Štrubelj v uvod k delu profesorja, zgodovinarja in kulturnega delavca Ivana Artača.

Po mesecu dni, odkar je bila v istih prostorih Hranilnice in posojilnice na Opčinah uspešna razstava ob 340-letnici prvih rokopisov župnijskega arhiva, so Opčine in še posebno župnija sv. Jerneja doživele zgodovinski dan. Ta dan je prav tako pomemben za vse zamejstvo. Mozaik slovenske zamejske narodne skupnosti ima od sobote, 16. aprila, nov delček. Saj je dokumentiranje slovenske prisotnosti na našem ozemlju ne samo potrebno, ampak

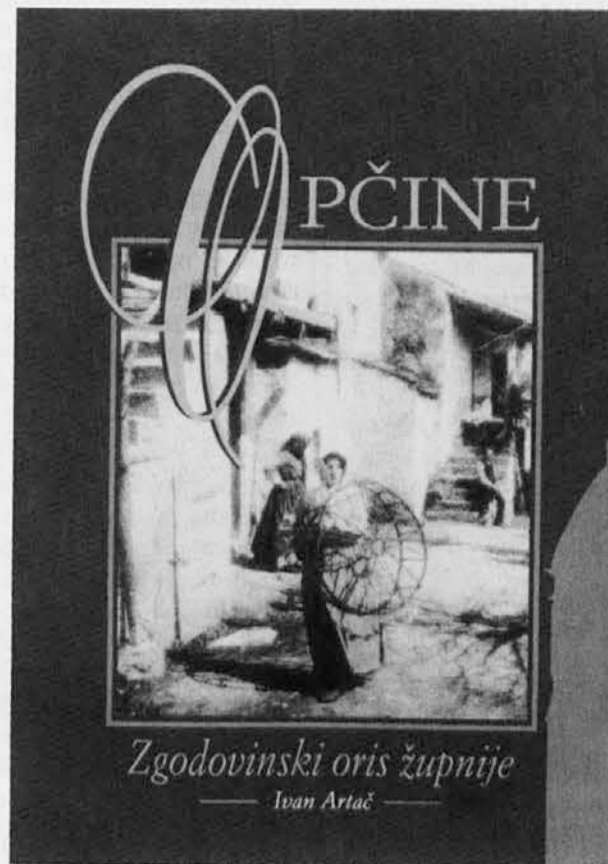
tudi življenjske in ohranitvene važnosti.

Prijetni in bogati predstavitvi je sledilo številno občinstvo. Uvodne misli in občutke je podala Berta Vremec. V župnikovem nagovoru pa je izstopalo neizpodbitno dejstvo zgodovinskega in narodnega pomena knjige. Profesor Tomaž Simčič pa je izročil javnosti knjigo, ki je poljudno znanstvena publikacija, v kateri je avtor povsem uspel. Za prijeten potek programa sta poskrbela Livio

Valenčič, ki je prebral odlomek iz knjige, in openski cerkveni pevki zbor pod vodstvom Bojane Kralj, ki je zapel tri pesmi.

Iz posega avtorja samega je bilo največ poudarka na dejstvu, da zgodovinsko raziskovanje naših krajev še zdaleč ni zaključeno: še veliko ga ostaja za kasnejše rodove. Ovrednotenje slovenske stoletne besede in kulture tu pri nas sloni v rokah celostnih, samozavestnih in tudi pogumnih osebnosti, ki na vsakem koraku ponosno zakričijo: Slovenec sem.

MR

Umrla je prof. Vilma Kobal

V torek, 12. aprila, je v Domu upokojencev v Sežani umrla znana tržaška šolnica prof. Vilma Kobal. Bivše dijakinje in dijaki učiteljskega (sedaj pedagoškega) liceja Anton Martin Slomšek se je gotovo spominjajo kot stroge in dosledne, a priljubljene profesorice, ki je v letih poučevanja vzgojila dolgo vrsto učiteljic in učiteljev različnih generacij.

Prof. Vilma Kobal se je rodila v Loveču v Istri 2. marca 1912. Po prihodu Italije v naše kraje l. 1918 se je družina preselila v Ljubljano. Tam se je prof. Kobalova diplomirala iz pedagoških, psiholoških in didaktičnih ved in nastopila službo kot učiteljica. L. 1945 je po nekajmesečnem bivanju v koroških in italijanskih begunskih taboriščih prispela v Trst in sodelovala pri obnavljanju in urejanju slovenskih šol pod Zavezniško vojaško upravo. Poučevala je pedagoško, psihologijo in didaktiko na slovenskem učiteljskem v Trstu, ob ponovnem prihodu Italije v naše mesto pa je to mesto izgubila, ker ni imela italijanskega državljanstva. Začasno je torej poučevala slovenščino in zgodovino na nižjih srednjih

šolah, a se istočasno borila za pridobitev državljanstva, ki ga je končno dosegla po sodni poti. Dosegla je tudi priznanje svoje ljubljanske univerzitetne diplome in tako začela ponovno poučevati kot redna profesorica na učiteljskem Anton Martin Slomšek, kjer je ostala vse do svoje upokojitve l. 1981. Zdravje ji je začelo pešati že v prvih letih po prihodu v Trst, zares pa se je bilo poslabšalo v starosti, tako da se je morala večkrat zateči v zdravilišča in končno v sežanski Dom upokojencev, kjer je 12. t.m. njeno življenje tudi ugasnilo. 15. aprila so jo na nje željo pokopali na ljubljanskih Žalah, kjer počivajo tudi njeni starši in sorodniki.

Prof. Vilme Kobal se ne bomo hvaležno spominjali samo zaradi njene izredno važne pedagoške dejavnosti na slovenskem učiteljskem, pač pa tudi zaradi tega, ker je bil verski moment bistvena sestavina njenega življenja.

Umrl Angel Turk

V četrtek, 14. t.m., je umrl znani kulturni in prosvetni delavec Angel Turk. Rodil se je pred 88 leti v Trstu. Po končanem šolanju se je zaposlil v škedenjski železarni, kjer se je povzpela do vodstvenega položaja. Trdna narodna zavest mu je omogočila, da je vztrajno kljuboval viharin časom fašistične diktature, po koncu druge svetovne vojne pa se je vsestransko udejstvoval na kulturnem in prosvetnem področju, zlasti kar se tiče gledališke dejavnosti in iskanja ter zbiranja podatkov o preteklosti in zgodovini Slovencev v Trstu s posebnim ozirom na Rojan in Barkovlje, kjer je tudi živel. V

Barkovljah je prispeval k obnovitvi tamkajšnjega prosvetnega življenja. Od l. 1953 do l. 1970 je bil skupaj z ženo Tonči član Radijskega odra s psevdonimom Angel Prašelj.

Lahko po pravici rečemo, da je gospod Angel Turk živel in gorel za slovensko kulturo na Tržaškem. Bil je npr. soustanovitelj in dolgoletni odbornik Društva slovenskih upokojencev, Planinskega društva in SKD Barkovlje, zbiral je gradivo za različne brošure in za leksikon Slovencev v Italiji, sodeloval je pri poimenovanju barkovljanske osnovne šole po F.S. Finžgarju, itd. Zaradi njegove vztrajne kulturne dejavnosti, še zlasti pa zaradi njegovega dobrega srca, je bil med našo skupnostjo vsesplošno cenjen in priljubljen. Pred letom dni ga je hudo užalostila prerana smrt sina Glavka.

Ob smrti gospoda Angela Turka izreka svojcem svoje sožalje tudi naše uredništvo.

Končana jubilejna revija Primorske poje

S koncertom v Kulturnem domu v Trstu se je zaključila letošnja jubilejna 25. revija Primorske poje. Večer je bil še posebno slovesen zaradi udeležbe slovenskega ministra za kulturo Sergija Pelhana, ki je bil tudi glavni govornik, in podelitve priznanj tistim zborom, ki so se udeležili vseh dosedanjih revij, pa tudi zaradi visoke pevske kakovostne ravni. Nastopilo so zbori Fantje izpod Grmade, ženski učiteljski zbor iz Tolmina, MePZ Sv. Štefan iz Vipave, dekliški zbor Vesna iz Sv. Križa, Primorski akademski zbor Vinko Vodopivec iz Ljubljane in MePZ Primorec-Tabor iz Trebč in z Opčin.

Orgelski koncert v Kobaridu

V soboto, 9.4.1994, je v župnijski cerkvi v Kobaribu bil zelo lep orgelski recital slavnega orgelskega mojstra prof. Huberta Berganta. Pobudo za to je dal mirenski organist g. Budin. Prav tam je mojster začel l. 1967 vrsto svojih koncertov in znano je, da prof. Bergant zelo ceni 118 let stare orgle franca Goršiča iz Ljubljane, ki so še zelo dobro ohranjene (in obnovljene) v župnijski cerkvi v Kobaridu. Zato je Kobaridu in mojstru samemu g. Budinu izkazal čast tako, da ga je povabil, da naj bi 30-letnico svojega umetniškega glasbenega delovanja proslavil s tem koncertom.

Svoje glasbeno poustvarjanje je mojster Bergant pričel pravzaprav že leta 1948 kot štirinajstleten deček pri spremljavi petja litanij Matere Božje. Svoje prve javne nastope pred široko publiko pa je imel pred 35 leti. V svoji dolgi glasbeni karieri je imel naštetih koncertov po Italiji, Avstriji, Švici, Nemčiji, Rusiji, bivši Jugoslaviji in še po drugih državah. Prav ti nastopi izven domovine so mu prinesli pravi evropski sloves in ugled tudi doma.

V Kobaridu je prof. Bergant v dobrih petnajstih letih nastopil že petkrat, a vedno le v vlogi spremljevalca solopceva, opernih pevcev, violonista in Slovenskega okteta.

Šele na tem koncertu so prišle do pravega izraza stare orgle, ki ne spadata med velike, in tudi izredna vir-

tuoznost mojstra, ki je v izvedbi enajstih skladb iz dobe od 17. do 20. stoletja dal tako prepričljivo podobo teh nesmrtnih del, da so ga hvaležni poslušalci nagradili z navdušenim aplavzom. Zaželeli so mu še dolgo vrsto let vzgojno - glasbenega udejstvovanja in še veliko uspehov doma in po svetu.

F.R.

Rodik

V okviru izobraževalnih predavanj, ki jih prireja župnija in cerkveni pevski zbor v Rodiku, je bilo v marcu predavanje posvečeno družini. Gost večera je bil dr. Drago Čepar, dipl. ing., državni sekretar ministrstva za družine in socialno varstvo.

Šrečanja se je udeležilo veliko župljanov iz Rodika in okoliških vasi. Dr. Čepar je posebej poudaril pomen družine kot temelj države. Še posebej je poudaril zaskrbljenost zaradi nizkega števila rojstev v Sloveniji. Skrb za lastno eksistenco je, kot meni, le izgovor, saj naši predniki niso živeli bolj brezskrbno od nas. Družina potrebuje več pozornosti in ji je treba zagotoviti večje možnosti za obstoj. Razpravljali so tudi o Sežani dr. Franc Tozon, prof. Jožica Planinc iz Osn. šole v Divači in krajevni župnik Milan Pregelj so ugotavljali, da so otroci vse bolj osamljeni, ker večina staršev skorajda nima več časa za njihovo vzgojo, saj dajejo prednost pehanju za gmotnimi dobrinami. Vrtec in šola ne moreta nadomestiti družinske vzgoje.

Slovensko stalno gledališče vabi na gostovanje DRAME SNG Ljubljana. Predstavili bodo komedijo **Zaigraj še enkrat, Sam** (Woody Allen), režija Boris Cavazza. V soboto, 23. aprila, ob 20.30 (Abonentni imajo popust!).

Za dobro voljo

- Rešila me je zaloga sladke vode

- Ste znoreli, sedemdeset, pa po takem bregu!

- Samo petdeset jih imam, le s tem klubukom sem videti starejši.

DAROVI

Za cerkev Sv. Ivana GO: druž. Ussai I.K. Gorica 100.000; Ana Gorian s sinom Petrom 100.000 lir.

F.Z. daruje: za slov. misijonarje 3.000.000; za slov. Karitas 3.000.000; za Katol. glas 1.000.000; za cerkev sv. Ivana v Gorici 1.000.000 (skupaj 8.000.000 lir).

Za cerkev na Sv. Gori: N.N. Podgora 100.000 lir.

Za slov. misijonarje: N.N. Podgora 50.000; N.N. Peč 100.000 lir.

Za slov. Karitas: v spomin na svaka Alfreda Blažiča daruje Zora Saksida 50.000 lir.

Za lačne otroke v misijonih: K.K. 100.000 lir.

Za cerkve na Vrhu: svoji ob krstu Marte Brumat 30.000 lir.

Za cerkev na Peči: N.N. 50.000 lir.

Za cerkev v Mačkoljah ob smrti Vincenca Tula daruje domača družina 200.000; ob smrti Vincenca Tula darujejo Alma, Alberta, Livia, Ernesta in Romilda 130.000 lir.

Za ogrevanje cerkve v Mačkoljah: namesto cvetja na grob pok. Vincencu Tula, Imelda z družino 50.000 lir.

Za otroke iz Bosne: neimenovana družina iz Mačkolj 500.000; neimenovana oseba iz Mačkolj 50.000; v dobre name - ne Slava Smotlak 50.000 lir.

Za cerkveni zbor v Mačkoljah ob smrti Vincenca Tula domača družina 50.000 lir.

Za Marijin dom v Rojanu: Jože Ferluga 50.000; Marija in Marko Udovič 100.000 lir.

Za otroke iz BiH: V.G. 50.000, Marija Markuža 50.000, Marija Kobal 50.000, gospa Rovana 50.000, Marija Trinko 50.000.

Za Sveto Goro: Marija Zagar 50.000.

Za misijone: Marija Markuža 50.000, Marija Trinko 50.000 lir.

Za Materinski dom v Postojni: Olga Berginc v spomin na dragega Milana Guliča 50.000 lir.

Za slov. Karitas: v spomin na pok. Marico Legiša daruje Justina Visintin 50.000 lir.

Za nagrobni spomenik Ubaldu Vrabcu Milka Jerjan 25.000 lir.

Za cerkveni pevski zbor Novega Sv. Antona Meri Černigoj 100.000; namesto cvetja na grob msgr. Marija Cividio daruje Sonja Sancin 50.000 lir.

Za barvna okna v Bazovici: Elvira Baitz 50.000; Milka Križmančič 50.000; Emil Markotov 40.000; družina Kalc v spomin matere Kristine 70.000; Milka Vardjanova v spomin Kristine Kalc 10.000; Danica Matevžkova 20.000; Fernanda Sardelli iz Bologne v spomin na moža Vittorija, bivšega maršala orožnikov v Bazovici 200.000; Dora Živic v spomin matere in očeta 200.000 lir.

Namesto cvetja na grob pok. Marije Pavlica vd. Legiša druž. Legiša, Mavhinje 15, za oltar mavhinjske cerkve 150.000 in za cerkveni pevski zbor 50.000; v isti namen druž. Legiša 20.000 in druž. Satta iz Cervolj 20.000 lir.

Za cerkev v Gabrjah: Zofka Černic-Florenin 30.000; Ljudmila Špacapan-Florenin 35.000 lir; Ivanka Čevdek-Dottori pleten prt.

Za cerkve na peči: Andrej Kovic 5.000 lir.

Za slovenske misijonarje: N.N., Rupa 150.000 lir.

Za cerkev na Vrhu: Zepka Cotič-Rustja za cvetje za Veliko noč 20.000; N.N. 50.000 lir.

Za cerkev sv. Ivana - GO: namesto cvetja na grob D. Kuzmin daruje Pepca Markuža 50.000 lir.

V spomin na sestro Marico Legiša daruje Ela: za Zavod sv. Družine, za Sv. goro, za Karitas in za cerkev Sv. Ivana - Go po 50.000 (skupaj 200.000 lir).

Za cerkev v Mavhinjah: v spomin na pok. Marijo Pavlica Legiša daruje Ema Urdih 30.000 lir.

Radio Trst A

Poročila: ob 7.00, 8.00, 10.00, 13.00, 14.00, 17.00, 19.00.

Sporod od 24. do 30. aprila 1994

Nedelja: 9.00 Sv. maša iz župnijske cerkve v Rojanu. 9.45 Pregled slovenskega tiska v Italiji. 10.00 Mladinski oder: Beneški lev. Radijska igra, ki jo je napisal Dimitrij Kralj. 11.00 Za smeh in dobro voljo. 11.20 Filmi na ekranih. 11.45 Vera in naš čas. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Dante Alighieri: Božanska komedija - Nebesa. 15.00 Krajevne stvarnosti. 15.30 Glasba za vse okuse. 16.00 Krajevne stvarnosti. 17.00 Šport in glasba.

Ponedeljek: 8.30 Na bregovih Vardarja. 9.15 Odpri knjiga. Ivo Andrić: Most na Drini. 9.30 Pesmi miru. 10.00 Mladinski oder: Šola za starše. 10.30 Intermezzo. 11.15 Okrogla miza. 12.40 Primorska poje. Pesem mladih 1994. 14.30 Potpuri. 15.00 Julius Kugy: Slovenske gore, slovenski ljudje. 15.30 Mladi val. 17.00 Mi in glasba. 18.00 Vlado Malačič: Pregled oceanografskih raziskav v Tržaškem zalivu in problemi razvoja ob morju.

Torek: 8.10 Skozi tančico molka. 8.30 Soft Music. 9.00 Iz studia z vami: 9.15 Odpri knjiga. Ivo Andrić: Most na Drini. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.40 Primorska poje. 14.10 Aktualnosti. 16.00 Popoldanski potpuri. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Dante Alighieri: Božanska komedija - Nebesa.

Sreda: 8.10 Obzornik. 9.15 Odpri knjiga. Ivo Andrić: Most na Drini. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.40 Primorska poje. 13.20 Na goriškem valu. 15.00 Made in Italy. 15.30 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Literarne podo - be: 13 za 13.

Četrtek: 8.10 S hrano do zdravja. 8.40 Revival. 9.00 Iz studia z vami: 9.15 Ivo Andrić: Most na Drini. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.40 Primorska poje. 14.10 Kulturne diagonate: Dvignjena zavesa. 15.00 Slovenska lahka glasba. 15.30 Popoldanski potpuri. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Dopisnice z najbližjega vzhoda.

Petek: 8.40 Potpuri. 9.00 Iz studia z vami: 9.15 Ivo Andrić: Most na Drini. 10.30 Intermezzo. 11.45 Okrogla miza. 12.40 Primorska poje. 13.20 Orkestralna glasba. 13.30 Za smeh in dobro voljo. 14.10 Otroški radijski tednik. 14.30 Od Milj do Devina. 15.00 Nekaj minut z... 15.30 Mladi val. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Kulturni dogodki.

Sobota: 8.10 Kulturni dogodki. 8.40 Revival. 9.00 Bonton odpira vsa vrata. 9.20 Potpuri. 10.10 Concert. 12.00 Ta rozajanski glas. 12.45 Glasnik Kanalske doline. 13.20 Glasba po željah. 14.10 Nediški zvon. 15.00 Tisoč let naših prednikov. 15.30 Soft Music. 16.00 Zapisi o literatih. 17.10 Mi in glasba. 18.00 Mala scena. Janez Povše: »Prosim, vprašajte berlinski zid!«.

KATOLIŠKI GLAS

Tednik

List je nastal po združitvi goriškega tednika »Slovenski Primorec« in tržaškega »Teden«. Prva številka »Katoliškega glasa« je izšla 2. februarja 1949

Registriran na goriškem sodišču pod št. 5 dne 28.01.1949

Glavni in odgovorni urednik:

Dušan Jakomin

Izdaja: Zadruga Goriška Mohorjeva

Riva Piazzutta, 18 - Gorizia - P.I. 00480890318

Tiska: Tiskarna Budin

Riva Piazzutta, 18 - Gorizia

Letna naročnina v lirah:

Italija 55.000

Slovenija 55.000

inozemstvo 80.000

zračna pošta 100.000

Oglaš in osmrtnice: za vsak mm višine v širini enega stolpca 1000 lir, k temu dodati 19% IVA

Član:

ZDRUŽENJE ITALJANSKEGA PERIODIČNEGA TISKA
ZVEZA ITALJANSKIH KATOLIŠKIH TEDNIKOV

SKLAD FUTURA ZA PRIHODNOST ZAČNITE SKLADATI.

Zanesljivost Kmečke banke
in izkušnja zavarovalnice
RAS skupaj za Sklad Futura.
Načrt dopolnilnega
socialnega skrbstva
z zagotovljeno
osnovno naložbo ali
dopolnilno pokojnino,
ki se sproti ovrednoti.
Osebj Kmečke banke
vam je na voljo za vsa
potrebna pojasnila.
Zagotovite si brezskrbnost
s Skladom Futura.

Banca Agricola Gorizia
Kmečka banka Gorica

V sodelovanju z

